Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

28

JOI, 11 IULIE
1968, ANUL II

ÎN PAGINA A ȘASEA: «FULG DE NEA» DIN RIO MUNI

ECRAN

1848
120 DE ANI
1968
PCR

NEUITATUL AN 1848

Sîmbătă, 30 iunie, Stadionul Republicii din Capitală a fost gazda unei impresionante adunări populare, încoronînd o adevărată salbă de manifestări menite omagierii patriotismului înflăcărat, înaltei demnități și cutezătoarei bărbății afirmate de mișcarea revoluționară românească de la 1848.

30 000 de cetățeni — ca și acum 120 de ani, pe cîmpia intrată în istorie, a Filaretului — au luat parte la această grandioasă și entuziastă adunare care s-a bucurat de prezența conducătorilor de partid și de stat.

Întîmpinat cu aplauze puternice, a luat cuvîntul tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU,** *secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat.*

Elogiind nepieritoarele acte de eroism ale luptătorilor pașoptiști, evocînd principalele evenimente ce au prefăcut anul 1848, pe pămîntul românesc, într-un memorabil an de legendară temeritate, dragoste de patrie și credință în cauza poporului, an de ctitorie morală a României moderne, tovarășul Nicolae Ceaușescu a exprimat, în cuvinte emoționante, mîndria tuturor cetățenilor României socialiste de a împlini, sub conducerea înțeleaptă a partidului, visul celor mai buni și mai luminați fii ai acestui pămînt.

«Trecerea în revistă a marilor tradiții de luptă revoluționară, a momentelor remarcabile de avînt patriotic și generozitate umană din istoria patriei — *a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu,* ne îmbărbătează și mai mult în lupta pe care o ducem pentru propășirea României socialiste, mobilizează energiile și înflăcărează întregul popor în marea operă patriotică de zidire a socialismului și comunismului pe pămîntul României».

Marele stadion a fost apoi prefăcut într-o gigantică scenă, pe care prind să se depene momente cardinale din istoria patriei, glorioasa istorie în filele căreia înflăcăratul an 1848 a scris cu litere nepieritoare nobilele cuvinte: dreptate, libertate, frăție.

Luni 1 iulie, conducătorii de partid și de stat, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, au vizitat expoziția «Revoluția de la 1848 oglindită în arta plastică».

Înalții oaspeți s-au oprit îndelung în fața a numeroase opere de artă. Secretarul general al C.C. al P.C.R. a felicitat pe artiștii expozanți și și-a exprimat convingerea că pictorii, sculptorii și graficienii care au izbutit să redea în splendoarea și măreția sa trecutul de luptă al poporului nostru, vor contribui și în continuare la dezvoltarea artei românești.

Cronicar

AGENDĂ

Zilele trecute, țara noastră a găzduit lucrările reuniunii mixte a două comitete ale Organizației Națiunilor Unite: Comitetul administrativ de coordonare și Comitetul pentru programe și coordonare al Consiliului Economic și Social. La lucrările reuniunii deschise miercuri 3 iulie, la Palatul Marii Adunări Naționale, sub conducerea secretarului general O.N.U., U Thant, au participat înalte personalități, reprezentînd aceste instituții bine cunoscute pentru activitatea lor consacrată cooperării și păcii în lume.

La ședința de deschidere, au luat parte președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu și ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, președintele actualei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. În numele Consiliului de Stat și al guvernului Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adresat un cald salut participanților și urări de succes lucrărilor sesiunii.

Secretarul general al O.N.U., U Thant, președintele comitetului pentru programe și coordonare Chandra Shekhar Jha și președintele Consiliului Economic și Social al O.N.U., Manuel Perez Guerrero, au rostit cuvîntări în care au mulțumit președintelui Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, pentru cuvintele de salut adresate reuniunii. Vorbitorii au subliniat însemnătatea lucrărilor acestei reuniuni și aportul important pe care România îl aduce la realizarea obiectivelor de pace și cooperare între popoare.

AUD MUNȚII

Mi-am împletit,ca spicul copt, cosițele cu ploaia
Și-aripi am prins spre cer, nemăsurate
Și peste-albastrul munților simțeam
O inimă adevărată cum se zbate.
Am luat-o gingaș s-o așez pe palmă
Și-n largul ochilor lumina să-i descînt.
Pornisem peste țară-n semn de vis,
Cu orga brazilor, și-am început să cînt.
Lumină bună, dă-mi puteri să strîng
În brațe fragede cîmpiile și munții
Și îți promit că am să dau ceva
Și țării dragi din umbra frunții.
Am aur la cosițe, doisprezece ani
Și primăvara-mi cîntă la fereastră,
Și-aud cum munții se îndrăgostesc
De vîrsta țării și de vîrsta noastră.

IOANA DIACONESCU

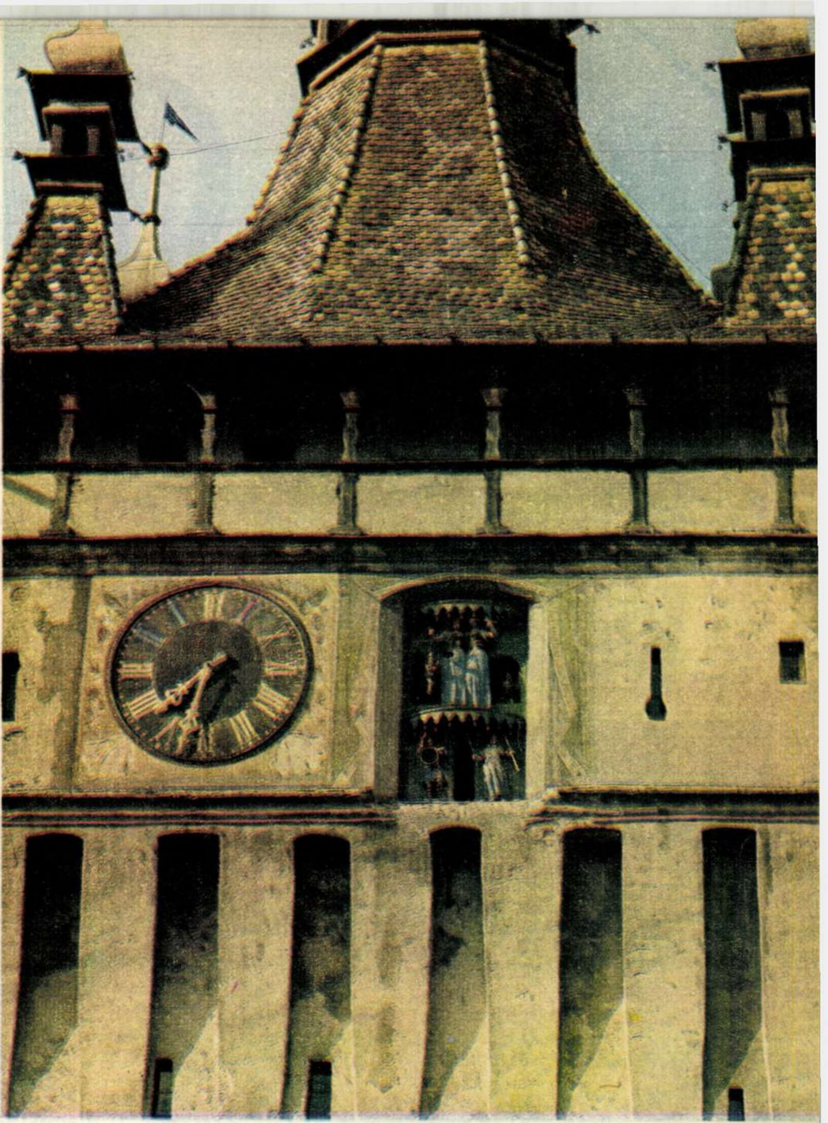

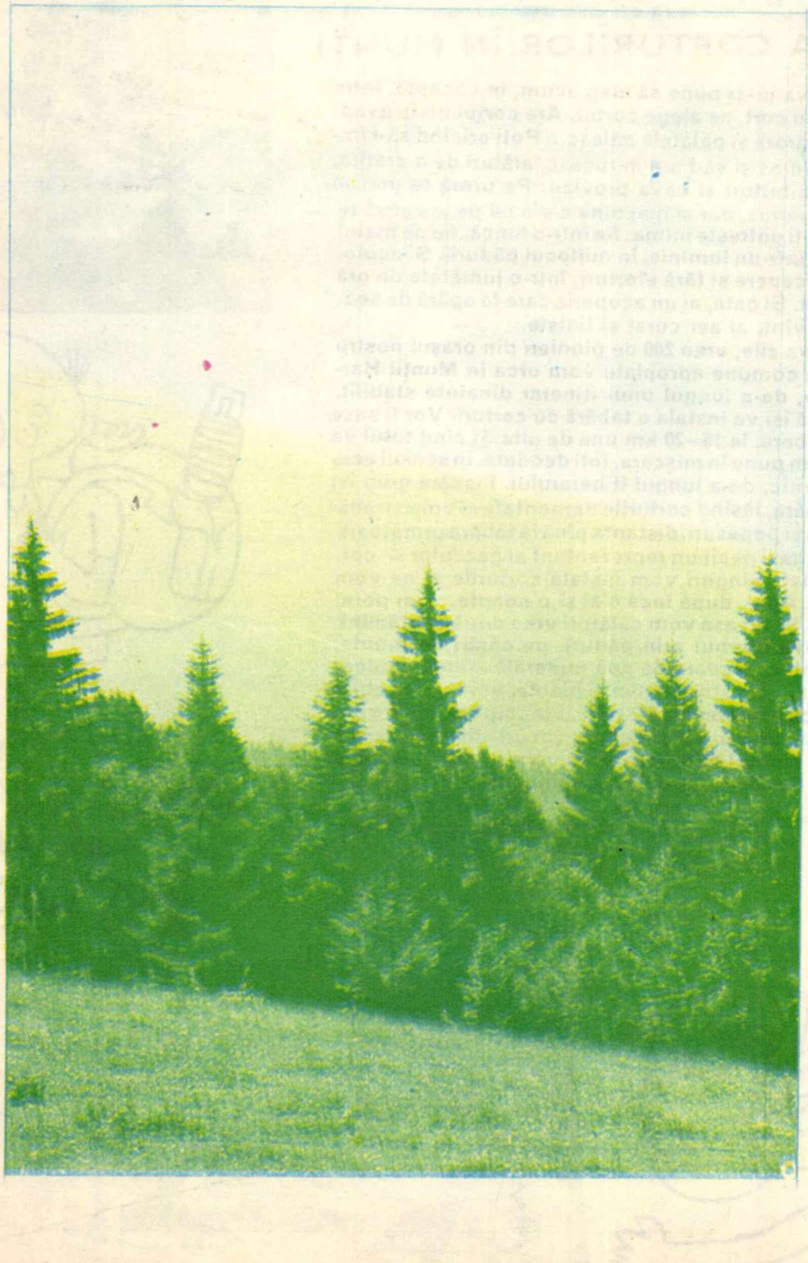

1. Nicu și Sandu vor să se întreacă într-o cursă atletică. Pe traseul ales pentru alergare au plasat, la distanțe egale, 12 pietre vopsite cu var. Ei pornesc să alerge exact din dreptul primei pietre și fac toată cursa cu viteză constantă.

După începerea cursei, Sandu a ajuns în dreptul celei de a opta pietre în 8 secunde. Calculați peste cîte secunde va ajunge el în dreptul celei de a 12-a pietre.

2. În partea de sus a paginii puteți vedea fotografia «Cadran medieval» de I. Mendrea. Construcția înfățișată e unică în țară și prezintă o particularitate cu totul deosebită. Răspundeți:

Cum se numește această construcție și unde se află ea?

3. Vă înfățișăm 3 blocuri noi, notate cu 1, 2, 3 și sursele de apă, gaze și electricitate, notate A, G, E. Pe schema din cupon încercați să faceți în așa fel încît să legați prin linii fiecare bloc de cele trei surse. Liniile pot avea orice formă. Singura condiție care se cere este ca să nu existe decît o singură intersecție în tot complexul de linii.

SERIA A VII A

Răspunsuri **CUPON Nr. 7**

1.................> ① ② ③

2.................>

3.................> Ⓐ Ⓖ Ⓔ

După ce ați trecut răspunsul pe cupon, decupați-l și lipiți-l pe fișa voastră de concurs, în căsuța nr. 7

ORELE VACANȚEI

SÎNTEM ÎN PLINĂ VACANȚĂ MARE! NE ODIHNIM CÎND BATEM MINGEA, CÎND CITIM CĂRȚILE PREFERATE, CÎND ÎNOTĂM ORI PESCUIM, DAR MAI ALES CÎND CĂLĂTORIM. CĂLĂTORIM CÎT MAI MULT — PE JOS, CU AUTOBUZUL, CU TRENUL SAU PE BICICLETE, MAI APROAPE SAU MAI DEPARTE...

CĂLĂTORIND, ÎNVĂȚĂM SĂ IUBIM ȘI SĂ VENERĂM PĂMÎNTUL SFÎNT AL ȚĂRII, OAMENII HARNICI DE PE ÎNTREG CUPRINSUL EI.

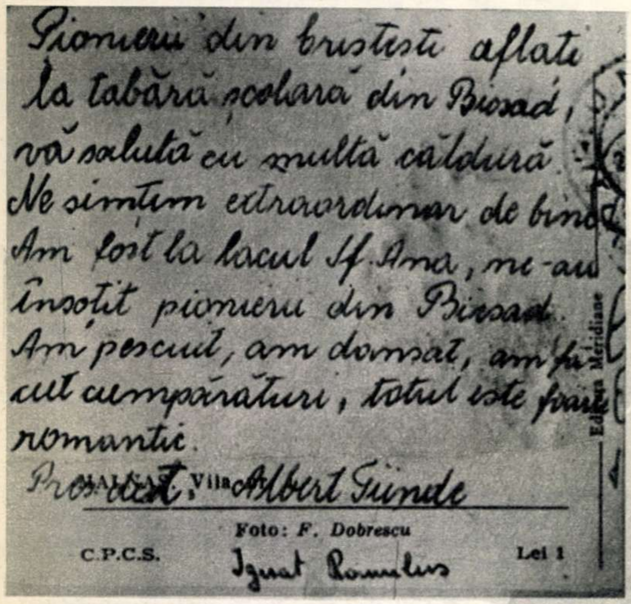

Pionierii din Cristești aflați
la tabăra școlară din Bixad,
vă salută cu multă căldură
Ne simțim extraordinar de bin
Am fost la lacul Sf. Ana, ne-au
însoțit pionierii din Bixad.
Am pescuit, am dansat, am făcut cumpărături, totul este foar
romantic.
Prof. [illegible]: Albert Tünde

Foto: F. Dobrescu

C.P.C.S. Ignat Romulus Lei 1

Editura Meridiane

VELE PE MUREȘ

Pentru noi, elevii din Reghin, călătoriile cu bărcile pe Mureș sînt obișnuite. Ne luăm undițele, cîteva instrumente muzicale, mîncare, costumele de baie, ne urcăm în bărci și pornim fie în susul, fie în josul apei. Și petrecem de minune. În vacanța aceasta am făcut deja două asemenea drumeții.

Totuși, eu și alți nouă elevi din oraș, ne-am gîndit la ceva mai deosebit. Toți sîntem membrii ai cercului de navomodele de la Casa pionierilor. Ba trei dintre noi sîntem și premiați la concursul «MINITEHNICUS» — **CUTEZĂTORII** (unde unul dintre navomodelele cu pînze trimise de noi a luat un premiu colectiv special). Deci avem experiență în construcția de vele. Atunci de ce n-am face niște vele mari, cu care să putem pluti pe Mureș? Am întocmit planurile și numai decît ne-am apucat de lucru. Acum construcția celor trei vele, de cîte 3 m lungime și de două locuri fiecare se apropie de sfîrșit. După cum am socotit, cel tîrziu pe 20 iulie le vom lansa la apă și după cîteva probe vom porni în prima expediție.

Pînă acum, pe Mureș nu s-au văzut plutind decît bărci cu vîsle și rar, ici colo, cîte una cu motor. Cu velele noastre vom face primii pași într-un sport cu totul nou prin părțile acestea ale țării.

CUCURZAN TEODOR cl. a VII-a, Liceul nr.2, Reghin

ROZETA CORTURILOR, ÎN MUNȚI

Dacă cineva m-ar pune să aleg acum, în vacanță, între un palat și un cort, aș alege cortul. Are cortul niște avantaje în fața cărora și palatele pălesc... Poți oricînd să-l împachetezi frumos și să-l pui în rucsac, alături de o cratiță, o cutie de chibrituri și ceva provizii. Pe urmă te urci în tren ori în autobuz, dar și mai bine e s-o iei pe jos și să te oprești unde-ți poftește inima: fie într-o luncă, fie pe malul unei ape, fie într-un luminiș, în mijlocul pădurii. Și acolo, cu puțină pricepere și fără eforturi, într-o jumătate de oră l-ai și instalat. Și gata, ai un acoperiș care te apără de soare, ploaie și vînt, ai aer curat și liniște.

Peste cîteva zile, vreo 200 de pionieri din orașul nostru și din cîteva comune apropiate vom urca în Munții Harghita. Acolo, de-a lungul unui itinerar dinainte stabilit, fiecare școală își va instala o tabără cu corturi. Vor fi șase asemenea tabere, la 15—20 km una de alta. Și cînd totul va fi gata, ne vom pune în mișcare, toți deodată, în sensul acelor de ceasornic, de-a lungul itinerarului. Fiecare grup își va părăsi tabăra, lăsînd corturile demontate și vom străbate, cu ocoluri și popasuri, distanța pînă la tabăra următoare. Aici nu vom găsi decît un reprezentant al gazdelor și corturile... pachet. Singuri vom instala corturile și ne vom pregăti cina. Apoi, după încă o zi și o noapte, vom porni mai departe. Și tot așa vom călători vreo două săptămîni.

Închipuiți-vă drumul prin păduri, pe cărări de munte, unde vom întîlni izvoare de apă minerală, stîne, exploatări forestiere, vom strînge roci și plante, vom vizita chiar și o peșteră cu o interesantă istorie... Închipuiți-vă că vom organiza concursuri de orientare, jocuri distractive, că ne vom găti singuri mîncarea și că vom dormi pe saltele de cetină... Ce ziceți, n-o să fie minunat?

KEDVES LADISLAU
Școala generală nr.1, Odorhei

MAI APROAPE DE STELE

Sîntem la o altitudine de 987 m! Cartierul nostru general — timp de cinci zile cît durează excursia — cabana «Gura Diham». Aer curat, păduri înverzite, susur de izvoare, liniște...

Încîntați de frumusețea naturii, unii din noi chiar în prima zi ne-am apucat să schițăm cîteva peisaje din jurul cabanei, în albumul de excursie. Am fost la Poiana Izvoarelor, la Diham, în orașele Bușteni și Sinaia. Am organizat și un interesant concurs de orientare geografică.

În jurul nostru — verdele odihnitor al pădurii de carpeni și fagi, înfrățiți cu bradul falnic și drept, care de la un timp ne însoțea aproape singur pe urcușul stîncilor. Ochii noștri dădeau roată prin iarba frumoasă, presărată cu varietatea atît de bogată a plantelor de pădure. Campanulele albastre se îmbină măiestrit cu fructele roșii ale fragilor. Pîraie reci ce-și au izvorul sub colțuri de stîncă ne întîmpină adesea în cale.

De pretutindeni am strîns materiale pentru pietrarul școlii, pietrele cele mai caracteristice și mai interesante: granitul, conglomerate, calcare, silex.

Dar iată că a sosit și ziua despărțirii de aceste minunate priveliști. Ne luăm «rămas bun» de la personalul cabanei, facem fotografii, rucsacul e luat în spate și coborîm spre Bușteni.

Trenul ne aduce iarăși la București și revederea cu cei dragi ne umple inimile de bucurie. Le împărtășim și lor din frumusețile locurilor vizitate.

IAROKI OLGA
Scoala generală nr. 150,București

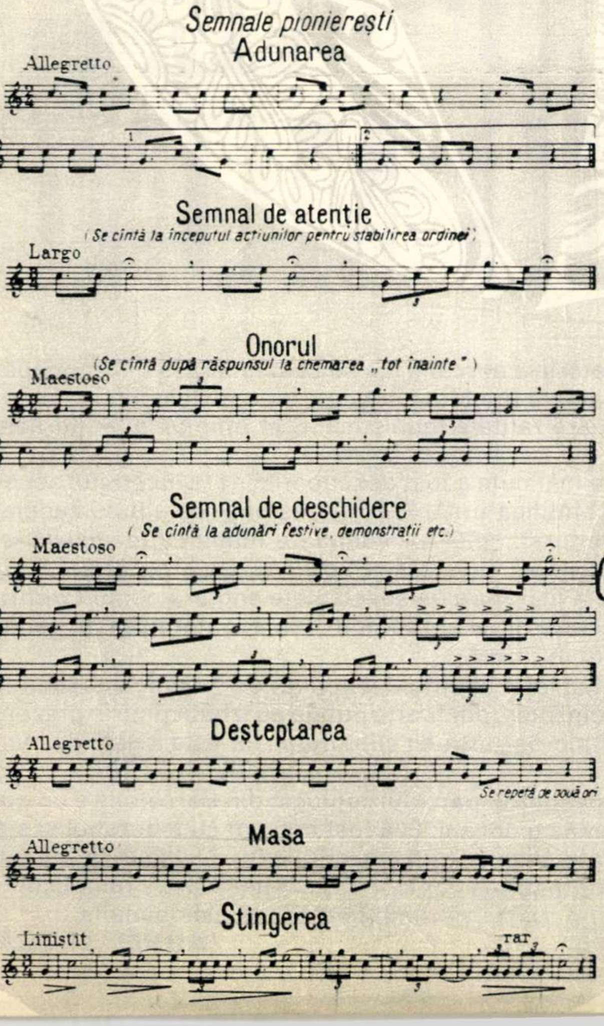

EXPEDIȚIE ȘTIINȚIFICĂ

În școala noastră există, de cîțiva ani, tradiția organizării de tabere în corturi pentru cercetări științifice. Vă vom spune cîte ceva despre cea mai recentă...

Pentru tabăra de zece zile de la Tomești ne-am împărțit în grupe: geologie, meteorologie, tehnică, științele naturii... Tabăra noastră a fost instalată pe Valea Limanului. Cu ocazia aceasta, noi, meteorologii, în fiecare dimineață, la amiază și seara, am măsurat temperatura Begeului și Limanului. Am măsurat temperatura aerului, am stabilit ce fel de nori plutesc pe albastrul cerului. Toate aceste însemnări le-am trecut în caietele de observație. La fel ca noi au procedat și membrii celorlalte grupe. La venirea din excursie școala noastră s-a îmbogățit cu o expoziție. În ea am adunat rocile strînse, hărțile consemnînd clima, precipitațiile și zonele geografice din Tomești, Luncani, Limanu și Românești. Și bineînțeles nelipsitele fotografii — memoria trează a amintirilor noastre.

Expediția în care vom porni curînd va urmări trei obiective: Aleșd, Padeș și Băile Felix din Oradea.

GHEORGHIU EUGEN și SZENASI ANNA,
Școala generală nr. 4,
Timișoara

PEISAJ SELENIC PE TERRA

La vreo 5—6 km mai sus de satul nostru, pe niște dealuri înalte, se află un interesant monument al naturii: *vulcanii noroioși*. Pe o suprafață de cîteva hectare, pămîntul e gol, crăpat și frămîntat, iar ici colo, risipiți la întîmplare, se află vulcani adevărați, cu cratere în care clocotește lava. Numai că sînt foarte mici, iar «lava» e de fapt un noroi fin și cald. Peisajul acesta misterios, desprins parcă de pe lună, ne atrage pașii spre el. Venim aici nu numai să-l admirăm, ci și ca să ingrijim acest monument al naturii și, totodată, să continuăm studierea lui pe care am început-o cu cîțiva ani în urmă.

Tot in imprejurimi se află ruinele unei vechi cetăți, cu un trecut încă prea puțin descifrat, locuri unde ostașii lui Mihai Viteazul au luptat împotriva dușmanilor și o veche și interesantă mină... de petrol.

În drumețiile noastre sîntem totdeauna ocupați. Luăm probe de nămol de la vulcani, săpăm și scoatem la iveală urme și mărturii ale unor civilizații trecute (nu de mult am descoperit fragmente de ceramică, probabil de pe timpul geților), stăm de vorbă cu bătrînii sau cercetăm acte vechi, facem schițe topometrice și scoatem fotografii. Toate acestea au un singur scop: vrem să contribuim și noi la o monografie științifică a comunei noastre și a imprejurimilor ei.

Elevii Școlii generale din
comuna Berca, jud. Buzău

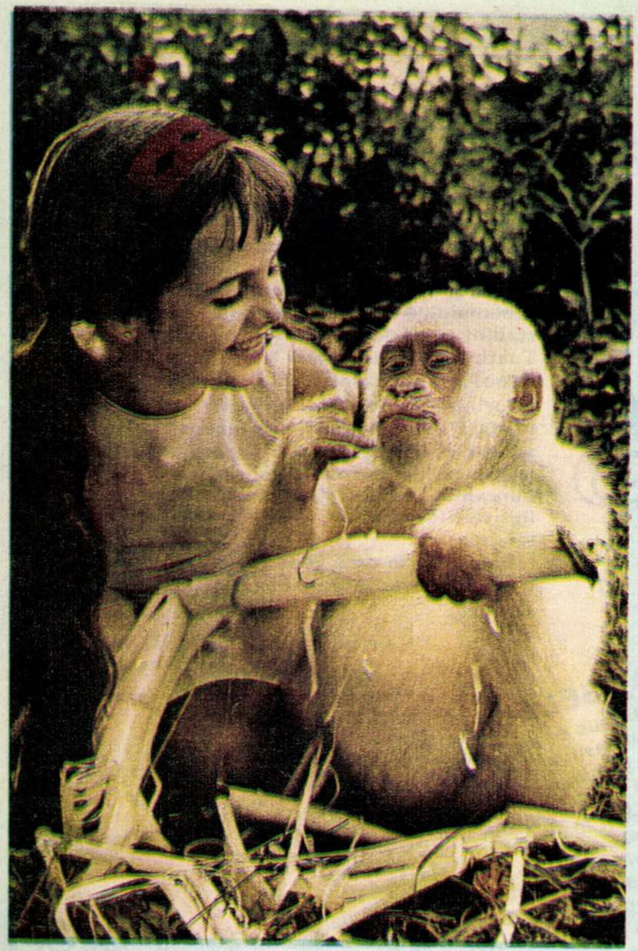

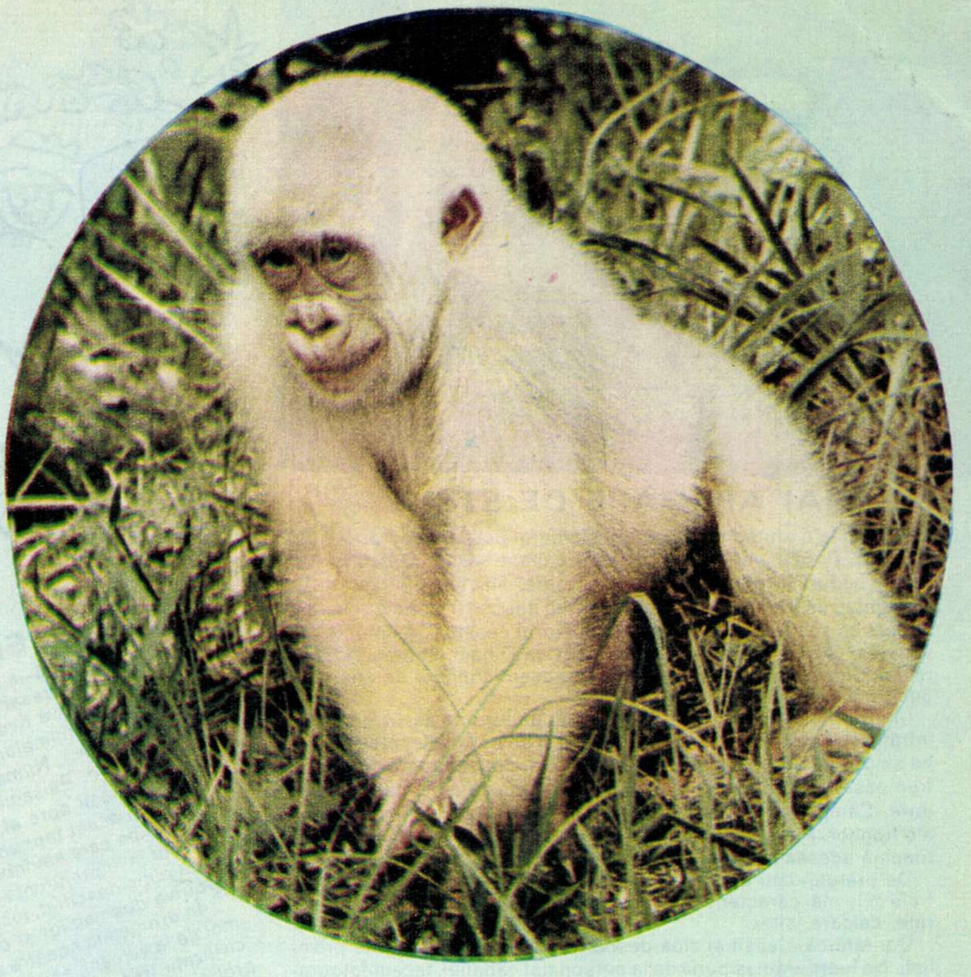

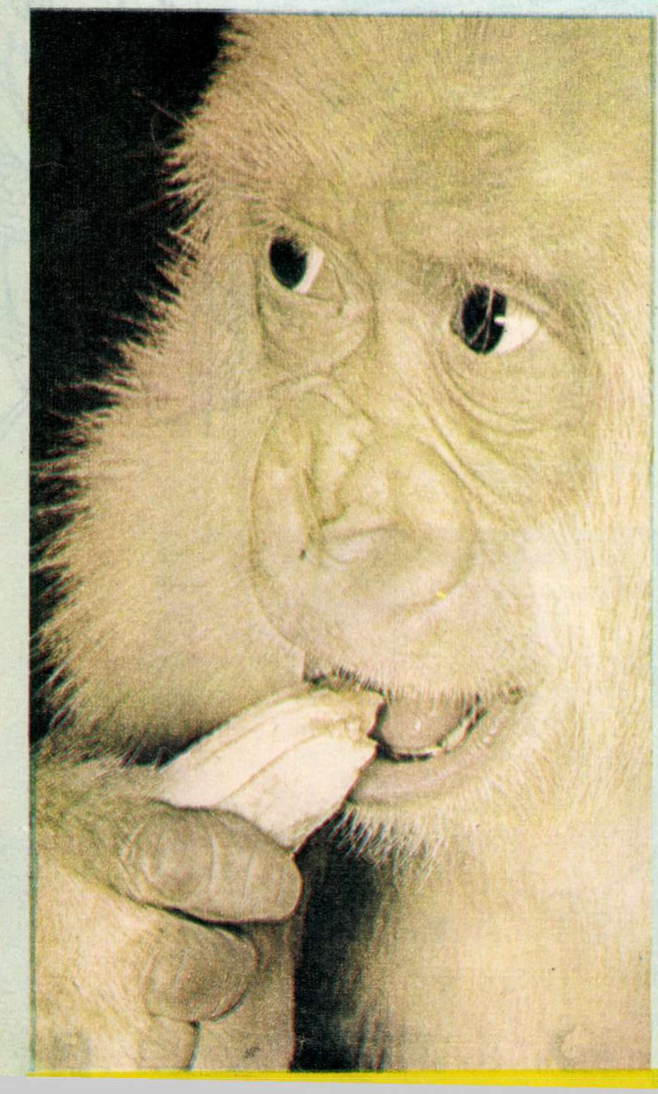

„FULG de NEA" din RIO MUNI

În hățișurile pădurii ecuatoriale africane, ce se desfășoară la miazănoapte de Bata, capitala coloniei spaniole Rio Muni, trăiește un «trib» de maimuțe antropoide care constituie o mare raritate faunistică. Sînt *nfumungii* — gorilele albe.

Această bizară specie de maimuțe a fost descoperită pe la începutul secolului nostru de o expediție științifică britanică. Impresionat de albul imaculat al blănii puiului de gorilă capturat, șeful expediției l-a numit *Little snowflake*, ceea ce în limba engleză înseamnă «micul fulg de nea». Ulterior, prin extensiune, acest nume va deveni în literatura de specialitate engleză comun pentru întreaga spiță a gorilelor albe. De altfel și spaniolii i-au adoptat această denumire traducînd-o fidel: *Capito de nieve*.

Gorilele albe, prin raritatea lor, constituie un punct de atracție deosebit al tuturor parcurilor zoologice din lume, dar foarte puține au izbutit pînă în prezent să-și asigure acești oaspeți valoroși, întrucît capturarea lor este legată de mari dificultăți și primejdii.

Printre cei mai răsfățați oaspeți ai parcului zoologic din Barcelona e un pui de gorilă albă, capturat în urmă cu doi ani. El a fost crescut cu biberonul și s-a dezvoltat excelent în captivitate. Blana de un alb strălucitor, pielea roză și ochii albaștri stîrnesc curiozitatea și bucuria copiilor barcelonezi care îl răsfață oferindu-i «gustările» lui preferate: zahăr, porumb fiert și mai ales banane.

AUREL LECCA

PERSPECTIVELE LUI DĂNUȚ

povestire de **NICUȚĂ TĂNASE**

După umila mea părere, cea mai frumoasă meserie de pe pămîntul ăsta e meseria de leneș. Dacă ați ști voi cît am rîvnit eu la ea... Leneș! Vă dați seama ce înseamnă să ajungi un mare leneș? Să nu faci nimic toată ziua. Sa stai la umbră cu fața-n sus. Să treacă oamenii pe lîngă tine și să exclame cu invidie:

— Uite, un mare leneș!

Eu încă de cînd eram în fașă aveam predilecție spre această meserie. Mama îmi făcea baie, mama îmi dădea să mănînc cu biberonul... Cînd aveam nevoie de ceva,trăgeam cîteva țipete și gata,mi se îndeplinea dorința. Ce bine era! Stăteam în scutecele mele și mă uitam în tavan. Nici în picioare n-am vrut să merg.

Parcă-l aud pe tata spunîndu-mi:

— Leneșul lui tăticu'.

Abia pe la 11 luni au reușit ai mei să mă convingă s-o las mai moale cu lenea. Pentru că, trebuie să știți, lenea asta are foarte mulți dușmani. La mine și părinții s-au impotrivit, din invidie. Dacă ei n-au fost, de ce să fiu eu?

Dacă n-am avut posibilitate, ce să fac. Mă consolez însă cu ideea că poate bunul meu amic Dănuț, pe care vi l-am prezentat în povestirea precedentă, să reușească. Dar nu cred. Cînd era mai mic, se întrezăreau perspective. Cu timpul însă...

Ce bine mă simțeam cînd îl auzeam:

— Mămico, vino și leagă-mi șireturile de la pantofi.

— Mămico, dă-mi și mie un pahar cu apă la pat, că mie mi-e lene să mă scol.

— Mămico, desenează-mi și mie harta asta, că mie mi-e lene.

— Mămico, nu mă duc la piață după cartofi, pentru că mi-e teamă să n-adorm pe drum.

— Mămico, vino tu și stinge lumina, mie mi-e lene să mă dau jos din pat.

Stofă de mare leneș posedă Dănuț ăsta al meu, îmi ziceam fericit. În sfîrșit, pămîntul va avea un leneș ca lumea. Dar...

Dar m-am bucurat în zadar. Aceiași dușmani, aceiași invidioși au început să-l boicoteze și pe Dănuț. Aceiași care m-au oprit și pe mine din drumul spre înalta meserie de leneș.

Nici Constantin, fotbalistul de la Steaua, care a ratat la Tokio un «11 metri», nu are atîția dușmani cîți are un copil care rivnește la meseria asta de leneș.

Eu nu cunosc scriitor, nu cunosc gazetar care să nu fie amestecat în problema asta. Cum se ivește, cum apare un vlăstar, cum tabără asupra lui. Pînă și profesorii și învățătorii duc o luptă înverșunată împotriva acestei neprețuite meserii. De diriginți, nici nu mai vorbesc. Diriginta lui Dănuț a venit chiar la el acasă, la Dănuț, și l-a pîrît:

— Profesoara l-a rugat să șteargă tabla și el a zis că nu poate, că îi este lene. Să știți că o să-i scădem nota la purtare...

Pînă și portarul școlii a luat atitudine împotriva lui. Dănuț a venit cu10 minute mai tîrziu.

— De ce ai întîrziat? — l-a întrebat portarul.

— Mi-a fost lene să mă scol.

Nu i-a dat drumul în școală pînă la prima recreație.

De fapt — abia acum îmi dau eu seama — cu Dănuț îmi fac iluzii deșarte. In nici un caz el nu mai poate deveni un mare leneș. Pentru titlul ăsta trebuie să te apuci de lucru încă de cînd ești în fașă. (Cum bine începusem eu). Să te apuci de lucru în maniera de a nu face nimic, să refuzi a te duce la creșă,în ruptul capului să nu-ți admiți înscrierea la grădiniță (la grădiniță niște educatoare te obligă să inveți poezii și pentru asta trebuie să depui ceva efort).

Școala, cum bine am observat mai sus, este cel mai aprig dușman al lenii. Așa că trebuie ocolită.

Dănuț a fost la creșă, și la grădiniță, ba s-a înscris la școală înainte de a împlini 7 ani. Așa că nu mai are nici un fel de perspectivă.

Și e păcat că nu avem un leneș. Un mare leneș care să stea toată ziua sub pom, să-i pice pară mălăiață.

Era să pun punct și să scriu sfîrșit, uitînd sa va aduc la cunoștință un amănunt. Chiar eu am sădit acum 20 de ani un păr. Un păr care face niște pere formidabile. Uite, îmi lasă gura apă. Nu-l culeg niciodată. Aștept cu nerăbdare să apară un mare leneș pentru a i-l da în exploatare.

Vă faceți iluzii degeaba. Nu puteți da iama în el. De pom am legat un cîine rău. Asta provizoriu. Pînă apare marele leneș.

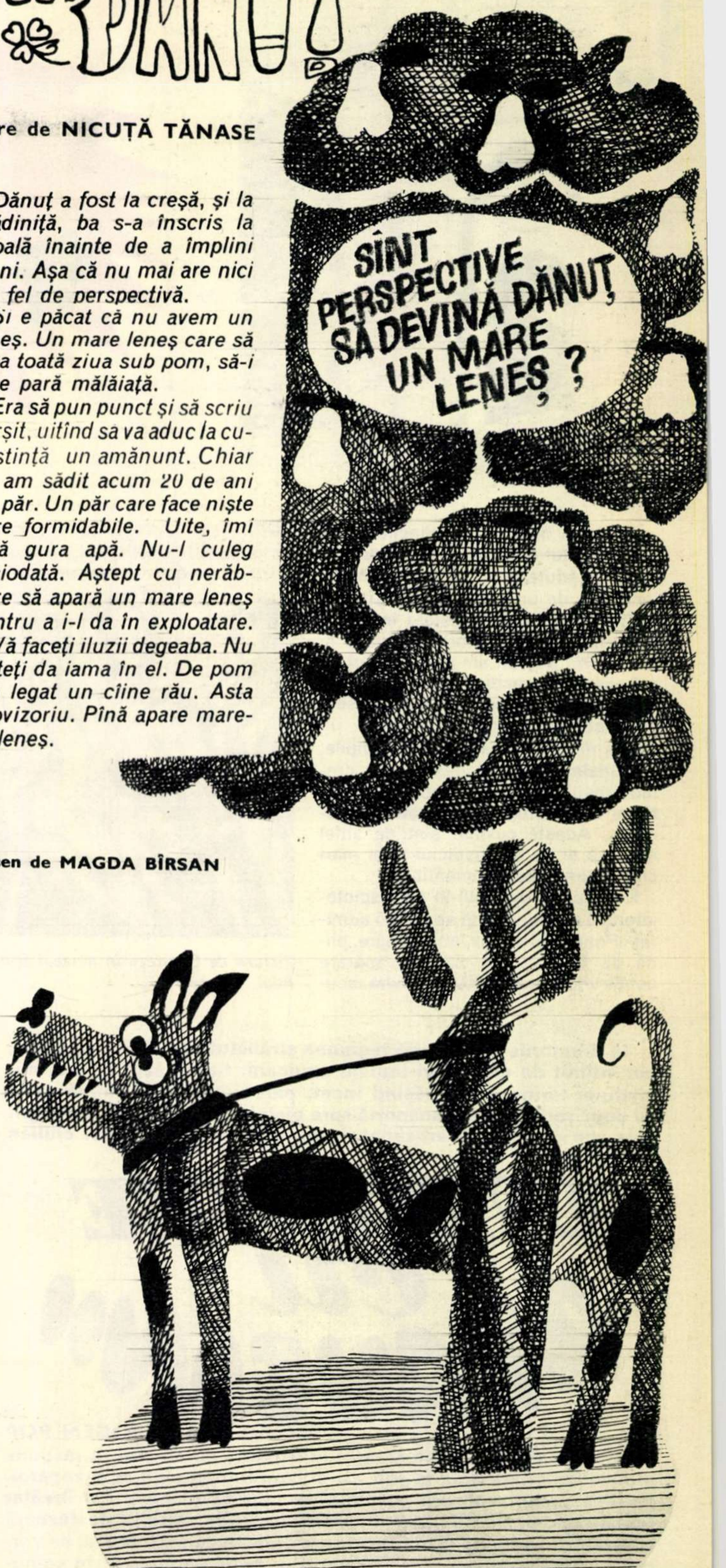
SÎNT PERSPECTIVE SĂ DEVINĂ DĂNUȚ UN MARE LENEȘ ?

desen de **MAGDA BÎRSAN**

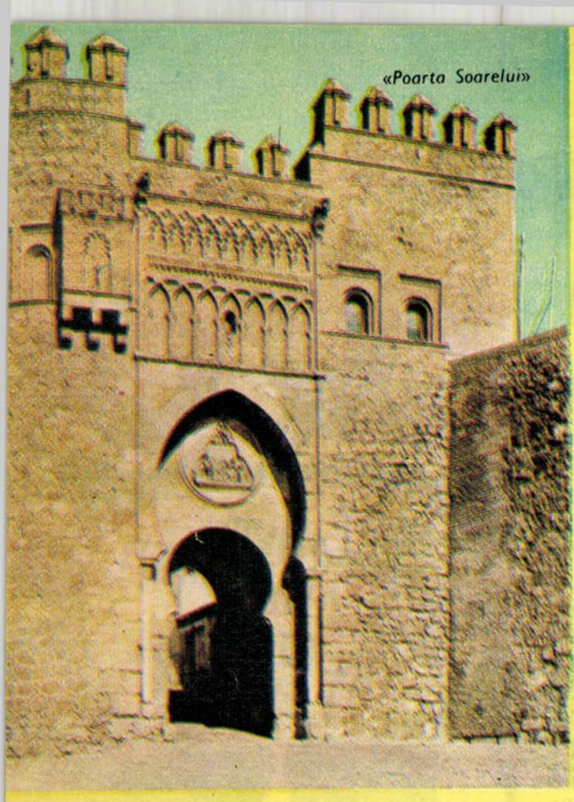
«Poarta Soarelui»

TOLEDO
ORAŞUL SOARELUI

Însemnări de **MAGDALENA POPA**

Auzisem încă de pe băncile şcolii de renumitul oraş spaniol Toledo, ale cărui străduţe mici şi întortocheate, încărcate de un soare darnic şi strălucitor păstrează încrustate în piatră însemne ale unei istorii vijelioase şi eroice. Nu demult am avut prilejul să mă plimb pe aceste străduţe, să admir palate şi monumente de o frumuseţe inegalabilă. Întregul oraş pare un imens muzeu, în care artele, tradiţiile, legendele — se contopesc fericit, creînd oraşului spaniol aureola de «păstrător al trecutului şi al veşniciei soarelui». Aceste cuvinte sînt de altfel înscrise şi pe frontispiciul unei mari clădiri din Piaţa Romantică.

Nu departe de locul în care scînteietorul Tago îşi poartă apele am admirat «Poarta Soarelui», atrăgătoare, plină de farmec. Un turn de apărare construit în secolul XV cu multă iscusinţă şi artă de vechii mauri a trecut prin istorie încărcat de admiraţia tuturor. Turlele sale superbe, zimţuite de creneluri, au adăugat graţie construcţiei dîndu-i în acelaşi timp şi o notă de robusteţe şi forţă. Numeroasele ornamente în piatră de pe monument culminează cu o splendidă alegorie a Soarelui şi a Lunii...

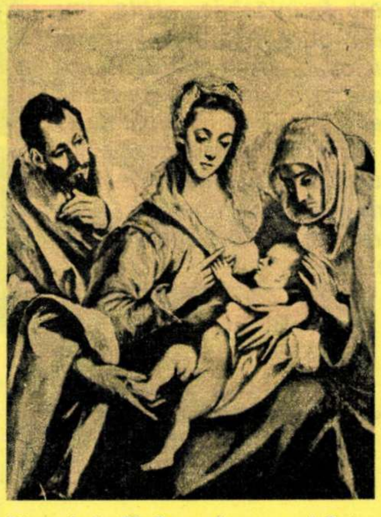
Pictură de El Greco în muzeul Spitalului Tavere

Şi totuşi după ce am aflat drumul prin secole ale edificiului, întîmplările teribile la care a fost martor (aci a fost decapitat guvernatorul oraşului pentru că nu s-a aplecat suficient atunci cînd a trecut călare prin faţa sa fiul lui Ferdinand al III-lea) am rămas nedumerită că se numeşte «Poarta Soarelui». O toledană mi-a explicat că în fiecare zi, prima şi ultima întîlnire a Soarelui cu oraşul se face prin intermediul acestui turn.

Spre deosebire de celelalte localităţi prin care am trecut, Toledo mi s-a părut ceva mai sobru, mai puţin zgomotos. S-ar putea ca monumentele, turnurile, castelele, muzeele, evocînd trecutul, la tot pasul să te îndemne la reflexie. Aceleaşi feţe de oameni, pe care cu cîteva zile înainte le cunoscusem în pieţe aglomerate, în prăvălii şi pe străzi inundate de turişti străini. le-am revăzut scormonind cu privirea vestigii ce se află, bunăoară, la Muzeul Arheologic Provincial, unul dintre cele mai mari din ţară. Scara ce duce către sălile muzeului este ornată cu pietre funerare romane şi arabe, cioplite parcă mai ieri de dalta înaintaşilor. În galeriile muzeului, poţi admira ceramică preistorică şi topoare neolitice alături de idoli libero-romani găsiţi la Consuegra, un sătuc din împrejurimile Toledo-ului. Originile populaţiei şi ale civilizaţiei iberice rezultă cu

---

În drumurile făcute prin regiunea străbătută de fluviul Bio-Bio, am întîlnit de cîteva ori indieni araucani. I-am văzut călare, mînîndu-şi turmele sau păşind încet, parcă meditativi, lîngă carul cu două roţi cu care transportă spre pieţele din oraşe produse agricole sau obiecte de artizanat. Într-o călătorie spre sudul chilian

ÎNTÎLNIRE CU ARAUCANII

Reportaj de **EUGEN POP**

I-am întrebat pe unul din ei ceva în legătură cu drumul. A răspuns monosilabic, aproape în silă, ca şi cum întrebarea l-ar fi supărat. Mulţi araucani vorbesc spaniola, dar nu cu plăcere. Au învăţat limba conchistadorilor, dar în satele lor unde viaţa se desfăşoară şi astăzi după reguli şi obiceiuri care dăinuie de sute de ani, se vorbeşte limba strămoşească — araucana. Araucanii trăiesc în comunităţi închise, închistate în forme de viaţă care constituie poate şi un reflex peste veacuri a instinctului de conservare. În luptele cu conchistadorii spanioli, indienii araucani au înscris pagini de epopee în istoria rezistenţei băştinaşilor din America de sud. Chiar

Dansul soarelui pe care-l dansează tinerii indieni checiua a rămas la fel ca acum ▶

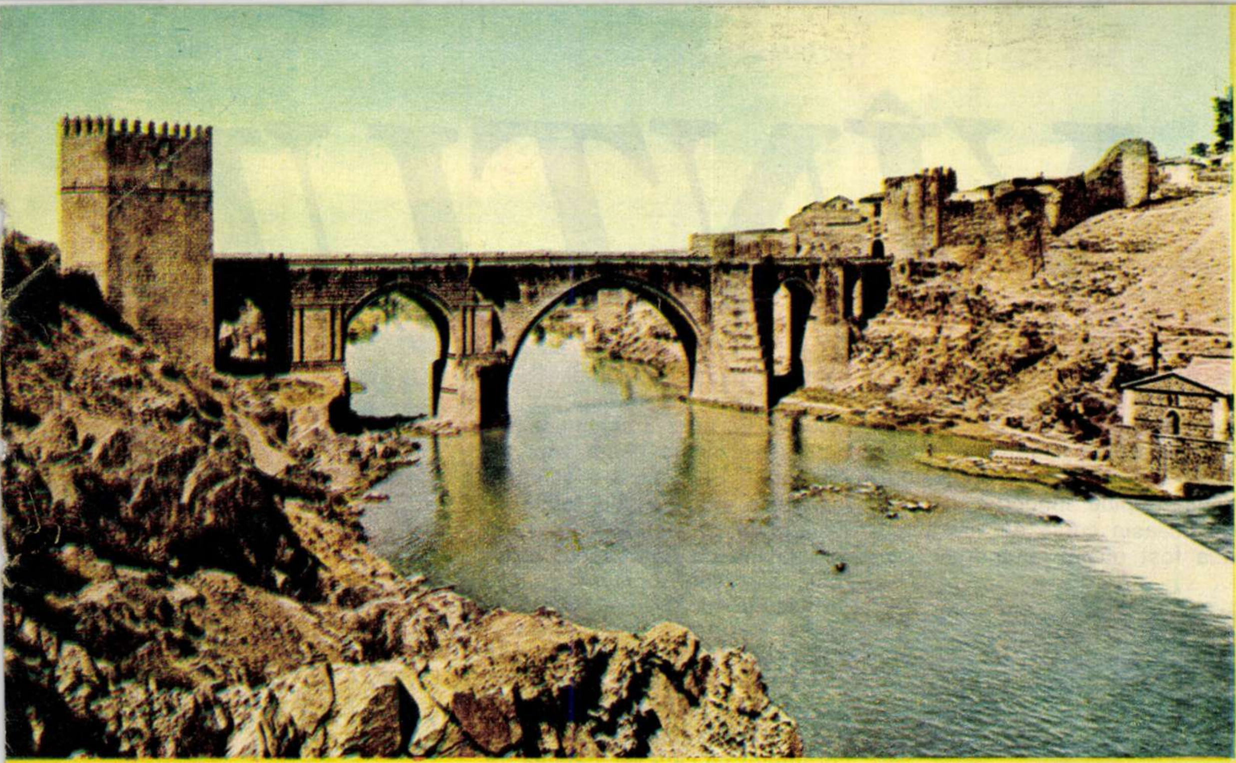

Pod peste vremuri

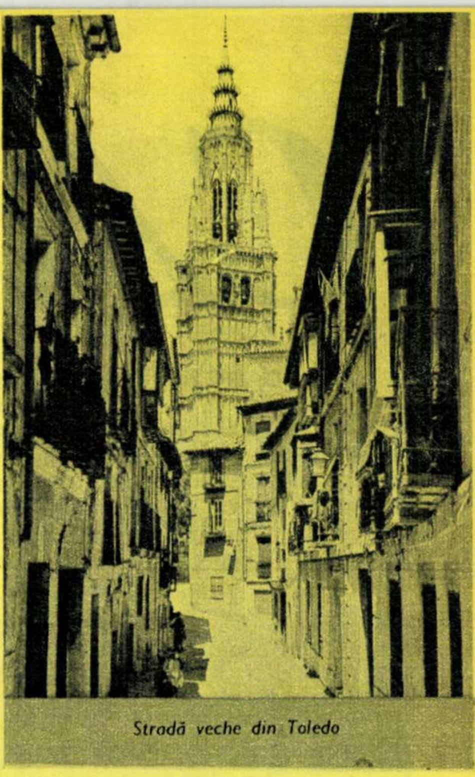

Stradă veche din Toledo

Tauromahia — acest spectacol popular la Toledo ca pretutindeni în Spania, e o temă favorită a marelui pictor de origine spaniolă, Pablo Picasso.

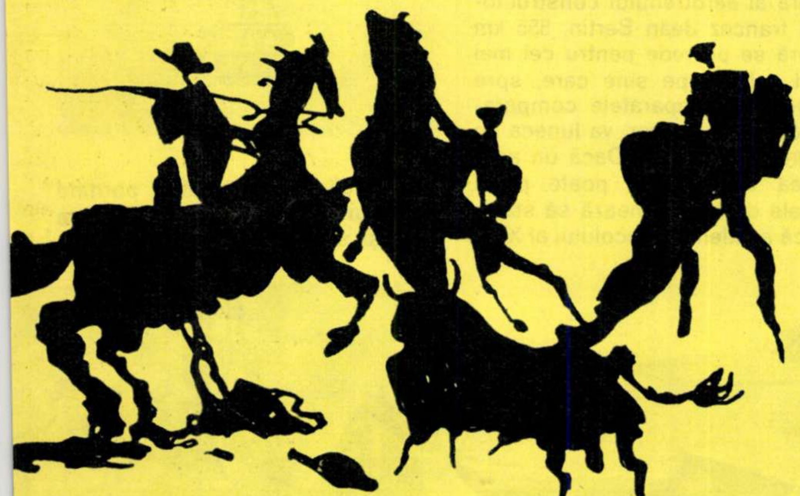

pregnanță după ce parcurgi sălile ce păstrează relicve aparținînd diferitelor perioade istorice: obiecte vizigote, sau obiecte provenind de la maurii stabiliți în peninsula Iberică, obiecte gotice...

Nici n-am părăsit bine faimosul muzeu și în fața noastră descifrăm o tăbliță ce ne îmbie la încă o vizită: Casa lui El Greco. Aici a locuit și a creat mulți ani marele pictor Domenico Theotocopuli, denumit «El Greco» (Grecul), născut în Creta la 1550, și care, după ce a studiat în Italia pictura Renașterii cu celebrul Tizian, a venit în Spania unde a rămas pînă la sfîrșitul vieții (1614). După ce intrăm în muzeu, străbatem mai întîi o curte prelungă, o sală mare mobilată în stilul epocii, o bucătărie pitorească și atelierul artistului. Pe pereți recunoaștem imediat celebre tablouri printre care «Sancho Panza» de Velasquez, «Sfînta Barbara» de Murillo, «Filip II» de Pantaja. Într-o parte a clădirii este amenajat un muzeu dedicat lui El Greco. Impresionează mult «Vederea și planul Toledo-ului» realizat de penelul marelui maestru. Tabloul înfățișează un străvechi orășel medieval, cu căsuțe cubice, cu ulicioare cît o cărăruie, cu vînzători ambulanți, copii desculți și cățel ronțăind oase, la o margine de cartier... Dar de atunci au trecut secole.

Acum părăsești vestitul oraș avînd sub priviri un cu totul alt tablou decît cel înfățișat pe pînză de El Greco — un oraș în care vestigiile trecutului stau fața-n față cu noi construcții, în care circulă într-un dute-vino neîntrerupt turiști din toată lumea și unde zgomotul produs de automobile și strigătele vînzătorilor îți umplu auzul...

Pedro de Valdivia, căpetenia conchistadorilor, care în 1541 a pus temeliile orașului Santiago a fost prins de araucani și sfîșiat de viu. Cruzime? Mai degrabă răzbunarea unor oameni ce-și apărau libertatea și chiar viața.

Priveam în piața orașului Concepcion, la acești indieni, mici de statură, cu pelerine țipător colorate trecute printr-o deschizătură în formă de romb, deasupra capului, și doar figurile lor de oameni dîrzi, închiși în ei, amintesc de vitejia cu care timp de 200 de ani strămoșii lor au rezistat tuturor atacurilor prin care spaniolii au vrut să pună stăpînire pe teritoriile de la sud de Bio-Bio. Nu ți-ar veni să crezi că acești oameni, pe care-i vezi de pildă plimbîndu-se prin oraș, sau întorcîndu-se în comunitățile lor, duc aproape aceeași viață, dominată de ritualuri mistice, ca și strămoșii lor. Și astăzi, în zori de zi, machis **— vrăjitorul tribului — se urcă în copacul sacru —** canela **— și araucanii ascultă în liniște de mormînt** arenga **(cuvîntare ținută unei mulțimi) întocmai ca, în urmă cu sute de ani, cînd se rosteau, tot de către vrăjitori îndemnurile la luptă, despre care și iscoadele spaniolilor, recrutate din rîndurile indienilor, se fereau să vorbească...**

Și, totuși, la oraș, araucanul descoperă o lume care, din multe puncte de vedere, îl atrage...Am întîlnit un tînăr araucan și la oțelăria combinatului siderurgic din Huacipatu. S-ar putea ca șuvoiul roșu de oțel incandescent pe care-l turna să nu poată lumina încă drumul de secole care trebuie parcurs de la canela **pînă la școala tehnică, dar începutul se pare că a fost făcut și s-ar putea ca formula compoziției oțelului să devină pentru el tot așa de fascinantă cum a fost pentru părinții lui** arenga **rostită la răsăritul soarelui, de** machis.

Se spune că indienii araucani sînt oameni cruzi. Este adevărat? Am pus această întrebare unor studenți și profesori de la universitatea din Concepcion. «Sînt primitivi — mi s-a răspuns — și, în măsura în care primitivismul înseamnă și cruzime, ceea ce ați citit despre ei, în acest sens poate fi adevărat. Dar tot atît de adevărat este, îmi spunea un profesor de la facultatea de ziaristică, că araucanii au un veritabil cult pentru demnitatea umană, iar faptul că niciodată nu-și exteriorizează sentimentele îi face pe mulți să-i creadă incapabili de simțăminte nobile». Profesorul mi-a dăruit o carte: «Chile — autoportret». Este o culegere de lucrări ale scriitorilor chilieni contemporani despre trăsăturile naturii și ale omului din patria lor. Citind eseul scriitorului Samuel Lillo despre araucani («Los Araucanos») mi-am adus aminte de discuția avută la Universitatea din Concepcion și darul profesorului de la Facultatea de ziaristică părea să-mi ofere continuarea acestei discuții. Citez un scurt fragment din «Los Araucanos»: «În localitatea Lebu, într-o zi cîțiva copii se jucau în fața unei porți care dădea spre șosea. Unul din copii s-a urcat pe un cal pentru a putea apuca clanța din partea de sus a porții. A deschis poarta, dar, în acel moment o rafală de vînt a trîntit-o cu putere. Speriat, calul o luă la fugă, iar copilul rămase agățat, cu o mînă prinsă între poartă și canatul ei... La strigătele lui pline de spaimă, oamenii au ieșit din casă, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să împingă poarta. Un indian călare pe un cal mic și vioi, care trecea prin fața porții, se urcă deasupra ei și, în timp ce-și puse calul s-o împingă, prinse în brațe copilul care sîngera. L-a încredințat apoi uneia dintre femeile care se strînseseră la fața locului și, fără a aștepta mulțumiri, fără a scoate o vorbă, își urmă drumul. Nu este o întîmplare scoasă din cărți, scrie Samuel Lillo ci o întîmplare adevărată, căci copilul acela am fost eu».

CA VÎNTUL,

RÎUL CARE INSPIRĂ

Dacă i-am putea prezenta unui înaintaş de acum cîteva mii de ani, spectacolul străzii moderne care mişună de oameni grăbiţi şi vehicule aflate într-o întrecere adesea periculoasă i-ar părea nu numai neverosimil, dar şi de un comic fără margini. Cam aşa cum ne par nouă imaginile de pe vechile pelicule cinematografice rulate prea repede.

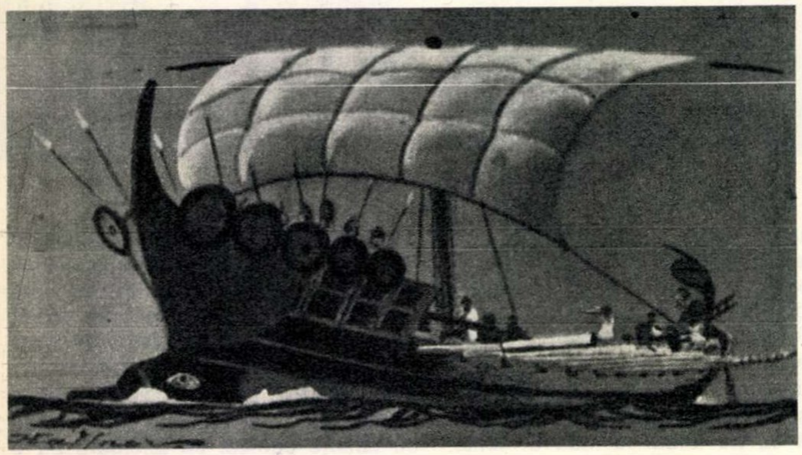

Oare strămoşii nu se grăbeau? Fără îndoială că da. Diferenţa e de măsură. În felul său şi melcul se grăbeşte şi nici o fabulă nu spune că broasca ţestoasă ar fi leneşă.

Că, de pildă, grecii antici rîvneau şi ei la viteze superioare o dovedeşte perechea de aripi cu care imaginaţia lor a înzestrat picioarele zeului Mercur. Mai tîrziu, cizmele de şapte poştii ale poveştilor au jucat acelaşi rol. Căci, înainte de a se putea deplasa «ca vîntul şi ca gîndul», oamenii au visat la acest lucru.

N-ar fi de mirare ca unul dintre aceşti visători să se fi tolănit în vederea amintitei reverii pe malul unui rîu. Şi n-ar fi exclus ca tocmai în acele clipe vreun trunchi de arbore să fi coborît pe firul apei ca o corabie-fantomă... Omul nu trebuia decît să se îmbarce. Şi a făcut-o. Pentru totdeauna. Căci de la primele plute şi de la pirogele primitive un lanţ neîntrerupt duce pînă la transatlanticele uriaşe ori vedetele rapide moderne.

FESTINA
LENTE

Cu aceasta cursa de viteză pe apă a fost oficial inaugurată. La începutul mileniului nostru, 10 km pe ora era mult pentru o galeră. 80 km pe oră pentru un crucişător atomic este însă puţin! Vasele cu aripi subacvatice ating 92 km pe oră. Hotărît, insuficient pentru secolul vitezei!

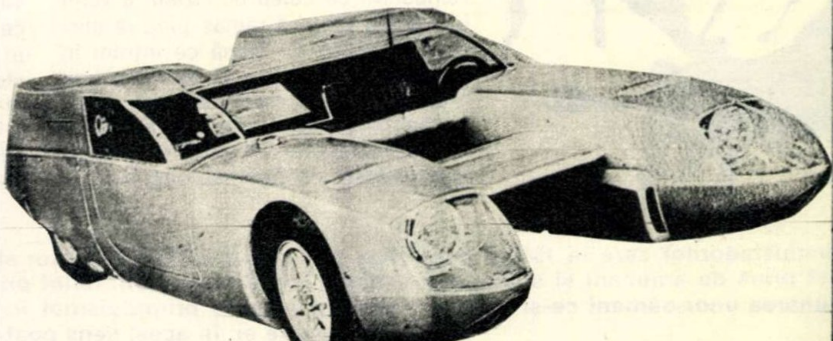

Soluţia? Navigaţia... fără apă. Mai exact, deasupra apei. Vasele britanice cu pernă de aer ating 120 km pe oră şi tind spre 140.

DIN NOU PE PĂMÎNT

Dacă roata şi-ar sărbători ziua de naştere, ar trebui să-i oferim un tort cu nu mai puţin de 6 000 de lumînări. Din fericire, cea mai mare invenţie a strămoşilor omenirii a rămas de o modestie exemplară. Nu i-au stricat caracterul nici rolul de seamă pe care l-a jucat în dezvoltarea transporturilor, nici faptul că, întrucît a purtat carele de luptă ale antichităţii, nenumăraţi artişti ne-au transmis chipul ei.

Roata este o persoană conservatoare. Ea nu s-a schimbat prea mult în mileniile peste care s-a rostogolit. Ceea ce s-a schimbat însă este viteza ei de rotire. Pe măsură ce caii au luat locul boilor, iar maşina cu aburi locul cailor, roata şi-a sporit mereu turaţiile. În secolul al XVII-lea viteza de 17 km pe oră a unui poştalion putea să facă senzaţie. În 1814 locomotiva lui Stephenson se apropia de 40 km pe oră, iar crescătorii de vite se îngrijorau pentru soarta cornutelor pe care vecinătatea trenului avea să le şocheze. Deceniul nostru asistă cu un calm mult mai înţelept la iureşul de 250 km pe oră al trenurilor de pe linia Tokaido (Japonia) şi la zborul cu 400 km pe oră al aerotrenului constructorului francez Jean Bertin. 555 km pe oră se prevede pentru cel mai rapid vehicul pe şine care, spre deosebire de aparatele comparabile cu pernă de aer, va luneca pe o pernă magnetică. Dacă un asemenea vehicul mai poate purta numele de tren urmează să stabilească academiile secolului al XXI-lea.

ARIPILE PĂRĂSESC PICIOARELE

De mult a fost verificat adevărul că drumul cel mai scurt între două puncte *nu* este linia dreaptă. Omul grăbit al zilelor noastre, pornind de la un oraş la altul, nu va apuca pur şi simplu calea pe care i-ar indica-o busola. Mai întîi, pentru că astfel ar trebui să sară peste clădirile oraşului din care porneşte, apoi s-o ia peste terenurile cultivate, peste pădurile şi apele care-l despart de destinaţie. Un asemenea drum ar fi nu numai nespus de obositor şi adesea imposibil de străbătut, dar şi cu totul neeconomic. O bună şosea, chiar şi ocolind, îl va duce la ţintă cu mult mai rapid. Cel mai «scurt» itinerar este însă o cucerire a ultimei sute de ani. Omul grăbit contemporan se îndreaptă spre aeroportul cel mai apropiat, chiar dacă situat în direcţia opusă destinaţiei sale, şi se instalează în avion, convins că pe calea aerului va ajunge cel mai repede. Pentru aceasta a trebuit să desprindă aripile de la picioarele lui Mercur şi să înzestreze cu

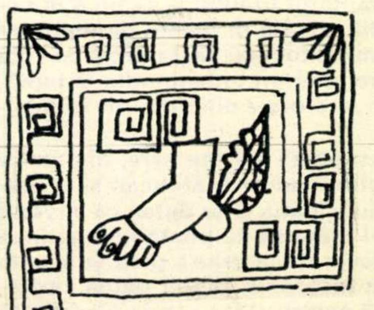

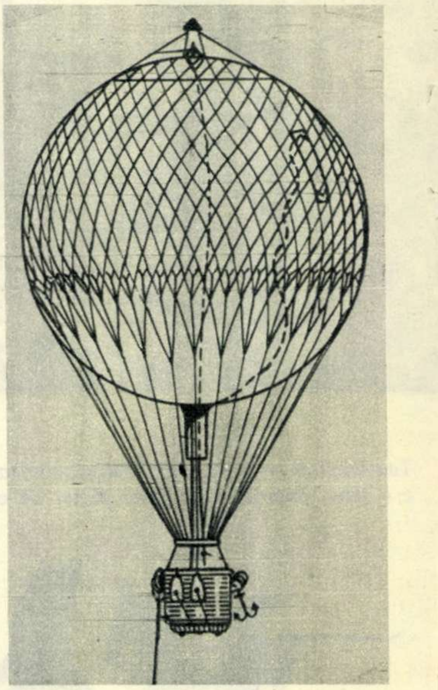

CA GÎNDUL..

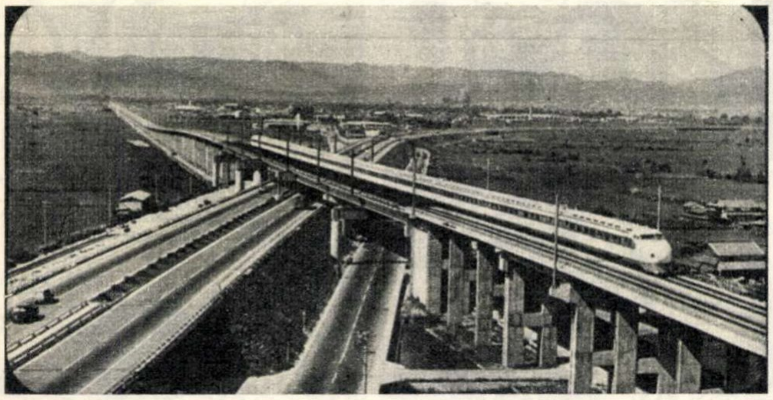

ele niște ciudate vehicule aeriene.

Dacă la începutul luptei omenirii pentru dreptul de a zbura, factorul principal a fost învingerea gravitației, o dată cu victoria păsărilor de oțel, accentul s-a deplasat pe viteză. Istoria aviației începe neglijînd-o, pentru ca apoi să i se dedice.

În cartea sa «Pagini din istoria vitezei», Ion Aszody înregistrează și datele memorabile ale cuceririi văzduhului. În 1907, Farman (SUA) atinsese 52 km pe oră, în 1927 Bernardi (Italia) zbura cu 800 km pe oră, în 1947 Boyd (SUA) atingea 1 004 km pe oră. Un mic salt și compatriotul său Yeager atinge viteza sunetului! Începe o nouă eră, în care vitezele se împart în *subsonice* și *supersonice*. Un record neomologat întrece sunetul de 8 ori! Realizarea aparține americanului Walter și avionului-rachetă de tip X-15, care a izbutit să atingă 9 867 km pe oră.

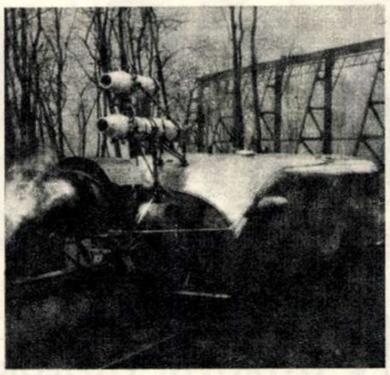

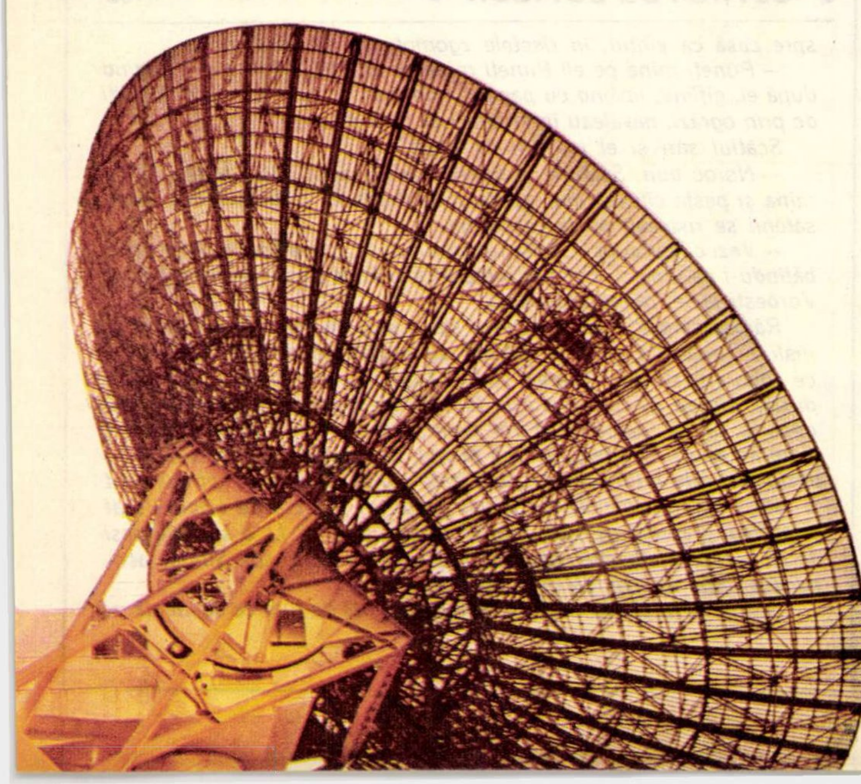

Sîntem mai departe ca oricînd de «linia dreaptă». În curînd, pentru a traversa oceanul, vom decola vertical cu un avion-rachetă, care abia la o înălțime apreciabilă va trece la zborul orizontal, pentru ca să aterizeze la antipozi în timpul cel mai scurt.

NU UITAȚI STELELE

Și totuși, cele care bat toate recordurile sînt rachetele. Prima viteză cosmică, 28 000 km pe oră, este viteza zborurilor de pînă acum ale omului în cosmos. Cea de a doua, peste 40 000 km pe oră, a fost atinsă de stațiile interplanetare care au înconjurat Luna, s-au apropiat de Marte și au coborît pe Venus. Cei care vor dori să trimită mesagerii Pămîntului dincolo de sistemul solar vor trebui să realizeze 60 000 km pe oră, a treia viteză cosmică.

Este omul în stare s-o realizeze? Fără îndoială. Înseamnă deci că omul nu cunoaște nici un fel de limite, că toate vitezele îi devin automat accesibile?

Lucrurile nu stau chiar așa. Uluitoarele viteze cu care se învîrtesc electronii în interiorul atomilor, ca și fantastica viteză a luminii (300 000 km pe secundă) fac pe savanți să rămînă pe gînduri. Se afirmă că această ultimă viteză nu poate fi atinsă de corpuri mai puțin inefabile ca lumina. Aceasta nu ne împiedică să sperăm, în cel mai strict secret și în modul cel mai neștiințific, că odată și odată se va dovedi că viteza luminii nu este decît o barieră «obișnuită», cum a fost, pînă de curînd, «zidul sonic», un obstacol al cărui rost este să fie depășit.

TEODOR SOARE

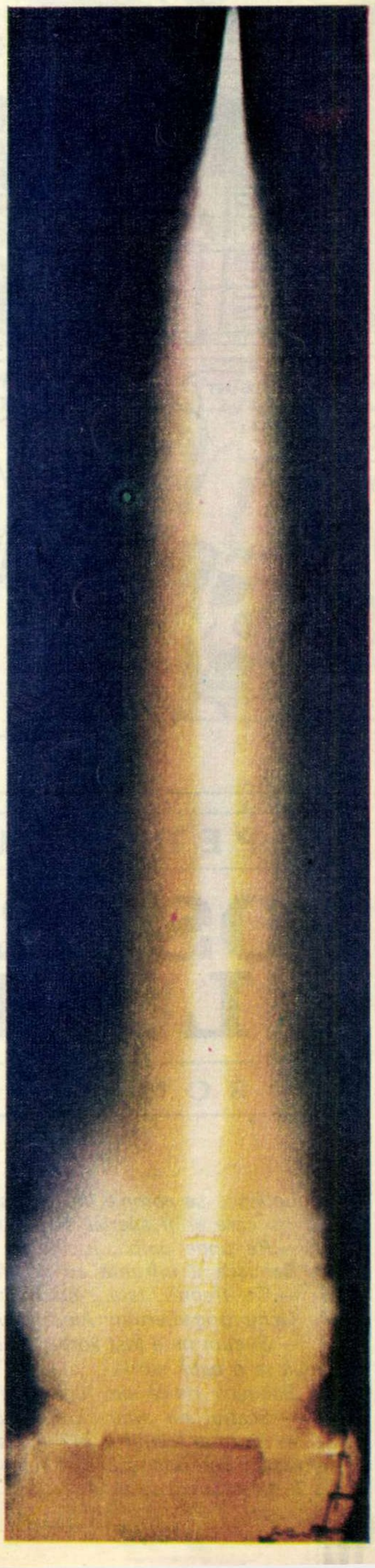

mic rezumat în imagini

ISTORIA UIMIRILOR OMENEȘTI ÎN FAȚA VITEZEI ÎNCEPE CU MULT ÎNAINTEA GALERIEI DIN PRIMA NOASTRĂ IMAGINE ȘI ERA DEPARTE DE A SE ÎNCHEIA PE VREMEA CALEȘTII ȘI A BALONULUI. 20 DE SECOLE DUPĂ CE ROMANII NE ÎNVĂȚAU SĂ NE GRĂBIM ÎNCET, AUTOMOBILUL «DE VIS» (CA ACEST SILVER FOX ITALIAN), SUPEREXPRESUL TOKIO — OSAKA ȘI AEROTRENUL FRANCEZ ÎȘI DISPUTĂ TITLUL DE «CELE MAI RAPIDE DIN LUME», IAR AERUL ȘI COSMOSUL ASISTĂ LA RECORDURILE AVIOANELOR CU REACȚIE SAU ALE RACHETEI. ÎNTRE GRABA MELCULUI ȘI RITMUL ÎN CARE AJUNG LA NOI SEMNALELE DIN ALTE GALAXII, CINE PRIVEȘTE CU ATENȚIE VA ZĂRI OMUL, O PERSOANĂ CARE SE GRĂBEȘTE.

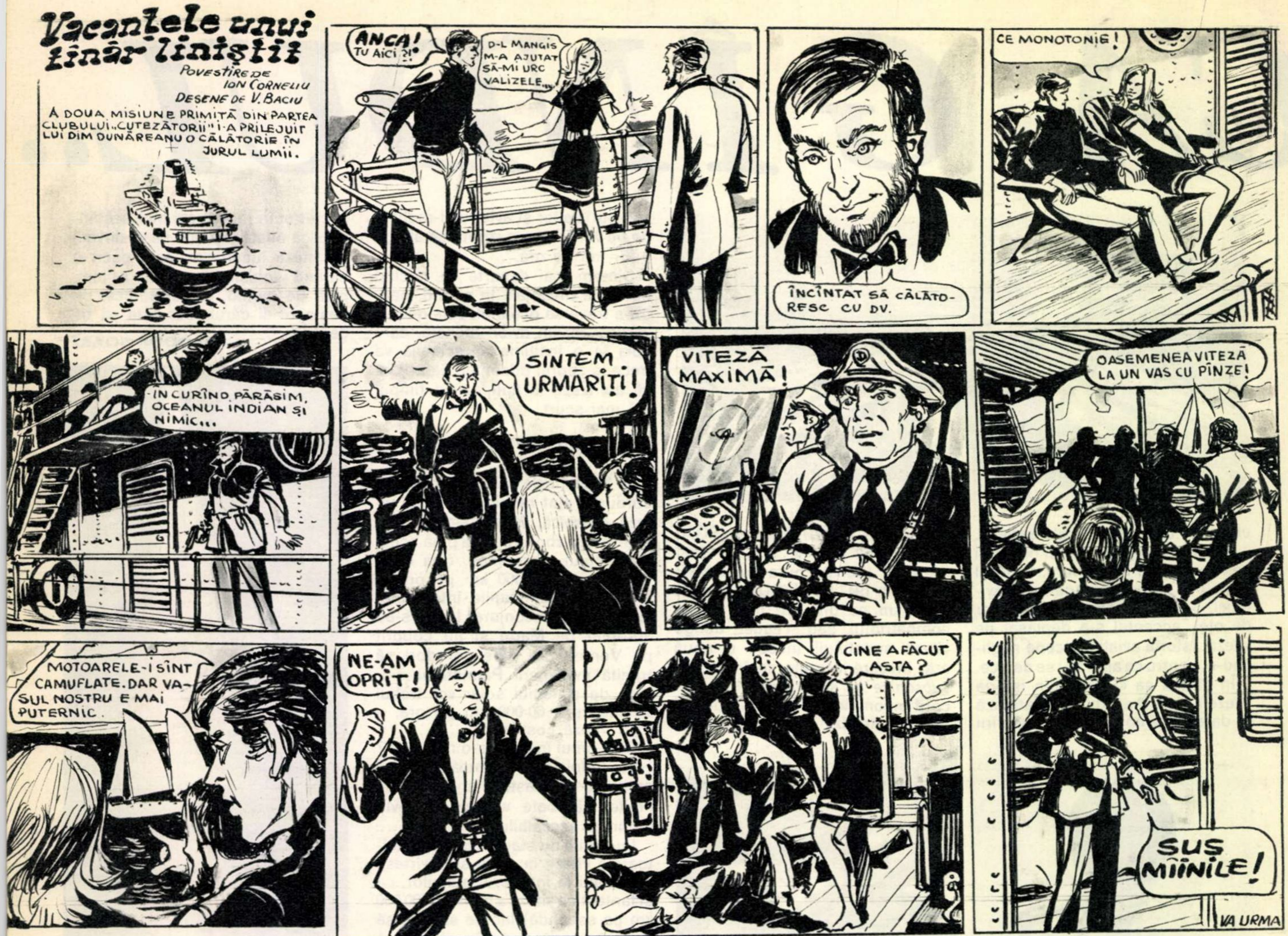
Vacanțele unui tînăr liniștit
Povestire de Ion Corneliu
Desene de V. Baciu
A doua misiune primită din partea clubului „Cutezătorii" i-a prilejuit lui Dim Dunăreanu o călătorie în jurul lumii.
ANCA! TU AICI ?!
D-L MANGIS M-A AJUTAT SĂ-MI URC VALIZELE...
ÎNCÎNTAT SĂ CĂLĂTORESC CU DV.
CE MONOTONIE!
ÎN CURÎND PĂRĂSIM OCEANUL INDIAN ȘI NIMIC...
SÎNTEM URMĂRIȚI!
VITEZĂ MAXIMĂ!
O ASEMENEA VITEZĂ LA UN VAS CU PÎNZE!
MOTOARELE-I SÎNT CAMUFLATE. DAR VASUL NOSTRU E MAI PUTERNIC.
NE-AM OPRIT!
CINE A FĂCUT ASTA?
SUS MÎINILE!
VA URMA

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

• OSTROVUL LUPILOR • 162

Babușcă se apropie de tatăl său. Acesta îl privi cîtva timp cu o privire care ar fi speriat și un tigru și-apoi îl întrebă:

— Pe unde umbli, jupîne?

Babușcă îl înfruntă cu privirea:

— Cu treburi, tată... cu treburi...

Ochii brigadierului Alexandru scînteiau:

— Și cum ne-a fost vorba, fiule? Cam ce fac eu? Bat toaca ca un popă la o babă surdă?

Babușcă ridică din umeri și oftă.

— Scatiul nu avea cîrmaci și...

— Ei, te-ai tocmit la el? Ai? strigă brigadierul ridicînd bățul să-l croiască, dar Babușcă sări fulgerător într-o parte, și-apoi o porni spre casă ca vîntul, în rîsetele zgomotoase ale mulțimii.

— Puneți mîna pe el! Puneți mîna pe el! striga Alexandru țugind după el, gîfîind, lipăind cu papucii prin praf, în timp ce cîinii, stîrniți de prin ogrăzi, năvăleau în vîrtejuri de colb pe uliță.

Scatiul sări și el jos din carlingă:

— Noroc bun, Scatiule, îi spuse Panait, salutîndu-l prietenos cu mîna și peste cîteva clipe, aparatul se înălța în văzduh. Încet, încet, sătenii se risipeau pe la casele lor.

— Vezi că te caută «Căpitanul portului», îi spuse Scatiului Onufrie, bătîndu-l pe umăr... Tuna și fulgera că ai lăsat barca. Acum e plecat. Vorbești cu el mîine dimineață.

Rămas singur, Scatiul o porni spre casă. Pe măsură ce înainta pe malul Dunării, casele și sălciile se împăienjeneau în întunericul ce cobora peste sat. Primele stele, răsărite deasupra malurilor împădurite, pișcau ici-colo; valurile fumurii ale fluviului undeva departe, departe, un jar, parcă trezit din senin, licărea repede și speriat într-o mare de aburi. O sirenă de vas fluvial, striga răgușit și monoton — peste pădurile întunecate, carbonizate parcă. Scatiul se simțea trist și mai singur ca niciodată. Sărind peste un trunchi de salcie uscat și putred, prăbușit pe mal, Scatiul se opri și privi. La o sută de pași de el, o căsuță albastră, ascunsă într-un gard de trestii. Sus, pe acoperișul casei un coș de cărămidă fumega.

Scatiul privi cîteva clipe încremenit liniuța de fum ce se încolăcea

LA MULȚI ANI, Crai Nou

Nu poți să dai numele craiului nou vreunei echipe de fotbal sau unei reviste școlare și nici măcar unui cor. Fiindcă el s-a născut de mult, din prea multe bucurii și speranțe, și sună prea amplu, prea simfonic. Pe scurt, un asemenea nume nu-l poate purta decît un ansamblu. Cu atit mai mult un ansamblu artistic al pionierilor și școlarilor, care pe lingă «cintec» mai inseamnă și «răsărit».

La Brașov, 160 de coriști, 150 de dansatori, balerini, soliști, un taraf, o orchestră semisimfonică, hărnicia, talentul, entuziasmul și— ecourile «Craiului nou» al lui Ciprian Porumbescu, prima operetă românească, au adus pe scenă un alt «Crai nou». În luna iunie, primul spectacol al ansamblului a fost un triumf. Au participat copii din aproape toate școlile Brașovului. Dar mai important este faptul că nu avem de-a face cu o serbare, fie ea și grandioasă. Ansamblul, primul de acest fel din țară, este permanent. S-a zis deci cu improvizația, ne luăm in serios, sintem artiști! Care va să zică, repertoriu, premiere, spectacol. aplauze...

Am vrut să iau și un interviu. Dar vai, cui? Sint atit de mulți... Recurg la un criteriu: avantajul celui mai mic. Cel mai tinăr membru al ansamblului are 9 ani, e in clasa a II-a a Școlii generale nr. 15 din Brașov și se numește Cioculescu Carmen. O aștept la ieșire. Iat-o! Își duce vioara in brațe ca pe un contrabas și ronțăie satisfăcută o ciocolată. Habar n-are că pe lumea asta mai sint și ziariști. Renunț de teamă să nu-i stric ospățul. O las cu vioara și ciocolata; blitz-urile mai tirziu.

Și-acum, poate vreți cumva și un pronostic? Iată unul:

Anul 197... Revista «Cutezătorii» publică un amplu reportaj despre turneul marei violoniste române. «A apărut prima dată in fața publicului la Brașov, in cadrul ansamblului «Crai nou»...

Nu zimbiți. Mai bine duceți-vă la spectacol.

Ilie TRAIAN

• OSTROVUL LUPILOR • 163

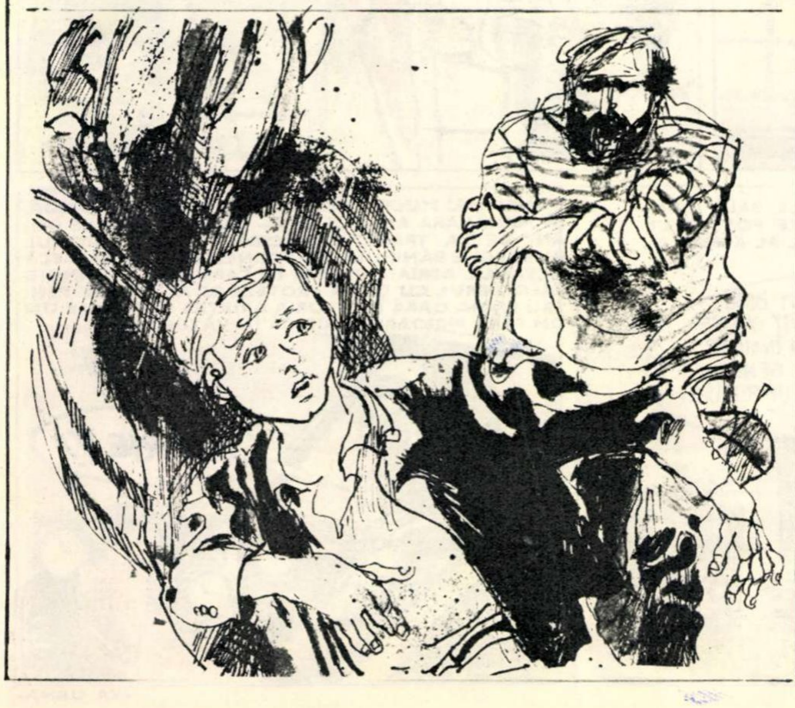

• OSTROVUL LUPILOR • 164

in cerul de catifea grea a innoptării, apoi o lumină ciudată ii scalda fața.

— Mama... S-a intors mama! strigă el și o rupse la fugă spre casă.

Pasagerii părăseau grăbiți barca urcîndu-se pe puntea «Șoimului» care cu mașinile oprite aluneca pe Dunăre, ca o uriașă umbră albă, in dreptul portului din Pradina. Cînd ultimul pasager sări pe puntea vasului, Scatiul dădu drum la vîsle și se adresă unui individ inalt și uscățiv, ce purta o șapcă marinărească decolorată de soare.

— Am plecat căpitane... Rămîi cu bine.

Așezindu-se in locul pe care il ocupase Scatiul și punind mina pe visle, Căpitanul il fulgeră pe băiat cu o privire crîncenă și mormăi supărat:

— S-aduci barca, Scatiule, atita iți spun. C-altfel o plătești ca popa.

— Bine, bine, răspunse Scatiul plictisit și dînd din mînă a lehamite, mi-ai impuiat capul cu barca asta! Ți-o aduc, căpitane, fi fără grijă.

Și Scatiul sări pe puntea vasului. Chiar in clipa aceea mașinile Șoimului se puseră in mișcare, apa clocoti sub vas — și intr-un șuier prelung și răgușit de sirenă, micul vaporaș de pasageri incepu să spintece valurile.

«Portul» rămînea în urmă. Pe mal căsuțele roșii, verzi sau albastre, purtînd în loc de acoperiș căciuli catifelate și inalte de stuf, defilau, una după alta, intr-o liniște încremenită și ciudată. Ici și colo, bărcile sătenilor legate de mal, săreau și plescăiau pe crestele valurilor stîrnite de vapor, parcă vrînd să rupă lanțurile care le țineau legate de uscat, și-apoi neputincioase rămîneau în urmă, captive, legănindu-se ușor și melancolic.

(Va urma)

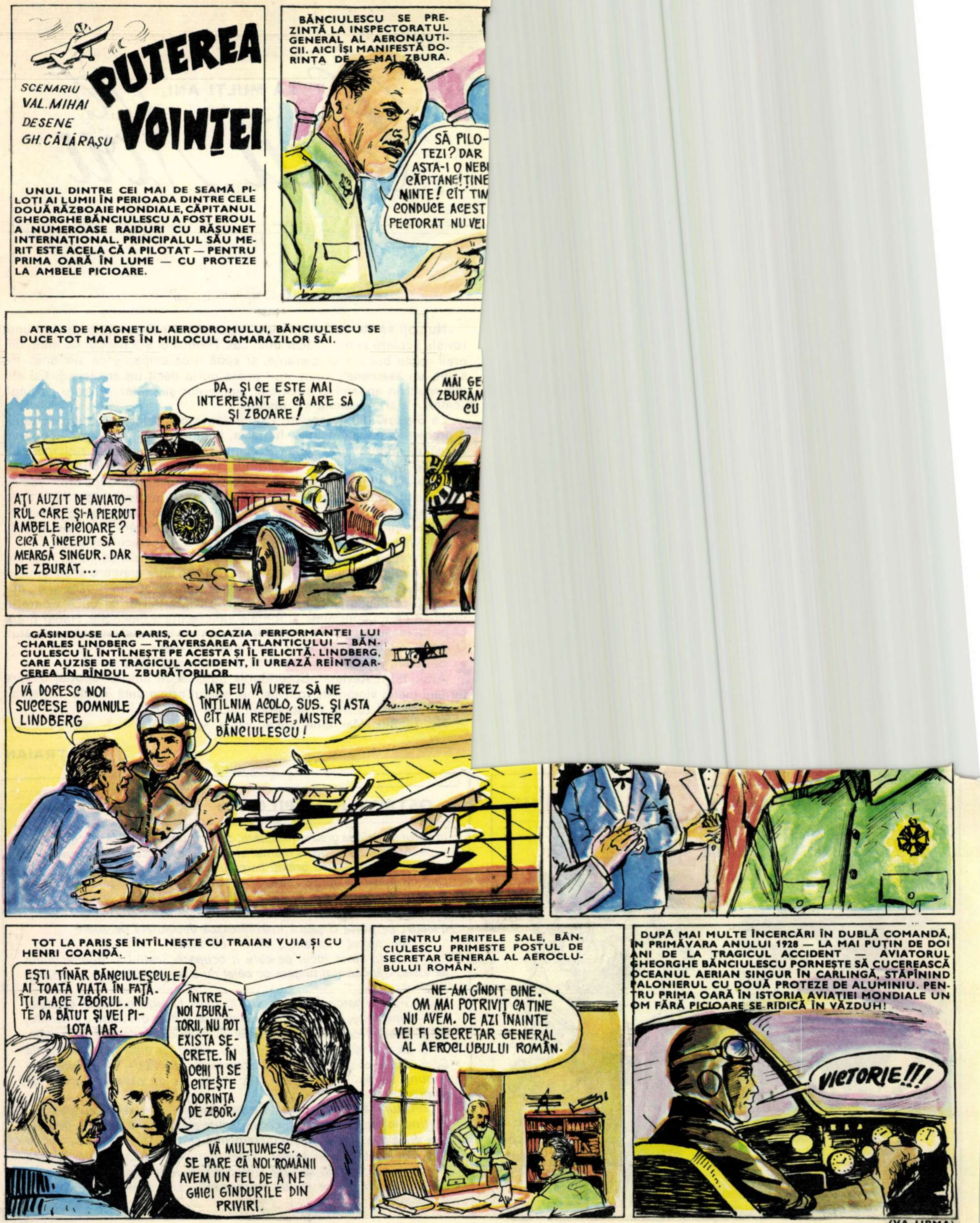

PUTEREA VOINȚEI

SCENARIU
VAL. MIHAI
DESENE
GH. CĂLĂRAȘU

UNUL DINTRE CEI MAI DE SEAMĂ PILOȚI AI LUMII ÎN PERIOADA DINTRE CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE, CĂPITANUL GHEORGHE BĂNCIULESCU A FOST EROUL A NUMEROASE RAIDURI CU RĂSUNET INTERNAȚIONAL. PRINCIPALUL SĂU MERIT ESTE ACELA CĂ A PILOTAT — PENTRU PRIMA OARĂ ÎN LUME — CU PROTEZE LA AMBELE PICIOARE.

BĂNCIULESCU SE PREZINTĂ LA INSPECTORATUL GENERAL AL AERONAUTICII. AICI ÎȘI MANIFESTĂ DORINȚA DE A MAI ZBURA.

SĂ PILOTEZI? DAR ASTA-I O NEBU
CĂPITANE! ȚINE MINTE! CÎT TIM
CONDUCE ACEST
PECTORAT NU VEI

ATRAS DE MAGNETUL AERODROMULUI, BĂNCIULESCU SE DUCE TOT MAI DES ÎN MIJLOCUL CAMARAZILOR SĂI.

DA, ȘI CE ESTE MAI INTERESANT E CĂ ARE SĂ ȘI ZBOARE!
AȚI AUZIT DE AVIATORUL CARE ȘI-A PIERDUT AMBELE PICIOARE? CICĂ A ÎNCEPUT SĂ MEARGĂ SINGUR. DAR DE ZBURAT...
MĂI GE
ZBURĂM
CU

GĂSINDU-SE LA PARIS, CU OCAZIA PERFORMANȚEI LUI CHARLES LINDBERG — TRAVERSAREA ATLANTICULUI — BĂNCIULESCU ÎL ÎNTÎLNEȘTE PE ACESTA ȘI ÎL FELICITĂ. LINDBERG, CARE AUZISE DE TRAGICUL ACCIDENT, ÎI UREAZĂ REÎNTOARCEREA ÎN RÎNDUL ZBURĂTORILOR.

VĂ DORESC NOI SUCCESE DOMNULE LINDBERG
IAR EU VĂ UREZ SĂ NE ÎNTÎLNIM ACOLO, SUS. ȘI ASTA CÎT MAI REPEDE, MISTER BĂNCIULESCU!

TOT LA PARIS SE ÎNTÎLNEȘTE CU TRAIAN VUIA ȘI CU HENRI COANDĂ.

EȘTI TÎNĂR BĂNCIULESCULE! AI TOATĂ VIAȚA ÎN FAȚĂ. ÎȚI PLACE ZBORUL. NU TE DA BĂTUT ȘI VEI PILOTA IAR.
ÎNTRE NOI ZBURĂTORII, NU POT EXISTA SECRETE. ÎN OCHI ȚI SE CITEȘTE DORINȚA DE ZBOR.
VĂ MULȚUMESC. SE PARE CĂ NOI ROMÂNII AVEM UN FEL DE A NE GHICI GÎNDURILE DIN PRIVIRI.

PENTRU MERITELE SALE, BĂNCIULESCU PRIMEȘTE POSTUL DE SECRETAR GENERAL AL AEROCLUBULUI ROMÂN.

NE-AM GÎNDIT BINE. OM MAI POTRIVIT CA TINE NU AVEM. DE AZI ÎNAINTE VEI FI SECRETAR GENERAL AL AEROCLUBULUI ROMÂN.

DUPĂ MAI MULTE ÎNCERCĂRI ÎN DUBLĂ COMANDĂ, ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1928 — LA MAI PUȚIN DE DOI ANI DE LA TRAGICUL ACCIDENT — AVIATORUL GHEORGHE BĂNCIULESCU PORNEȘTE SĂ CUCEREASCĂ OCEANUL AERIAN SINGUR ÎN CARLINGĂ, STĂPÎNIND PALONIERUL CU DOUĂ PROTEZE DE ALUMINIU. PENTRU PRIMA OARĂ ÎN ISTORIA AVIAȚIEI MONDIALE UN OM FĂRĂ PICIOARE SE RIDICĂ ÎN VĂZDUH!

(VA URMA)

FANTEZIE MONOVOCALICĂ

ORIZONTAL: 1) Eventual de varză!!! — În aceeași localitate; 2) Contribuție (fig.) — Mare vornic din timpul lui Lăpușneanu, cu sfîrșit tragic. 3) Expresie algebrică — Papagal întîlnit în cartea «Fram, ursul polar» de Cezar Petrescu. 4) Sau — Regizorul filmului «De-aș fi Harap Alb» — Oală (reg.); 5) Nu se stinge cu apă! — Pește răpitor din Marea Nordului. 6) La șapcă. 7) Cîntec pentru mai mulți deodată — Renumit comic italian. 8) Tîrg de vite — Cuțit folosit la vie. 9) A pocnit! — Aduce ploaia — Un gol nesfîrșit! 10) Tulpină (caracteristică căpșunilor) care, în contact cu pămîntul, se înrădăcinează și dă naștere unei plante noi — Obiect școlăresc.

VERTICAL: 1) Nu-i plac eforturile — Rasă de ciine. 2) Coș din scoarță de tei pentru cărat cereale — Cocoloș. 3) În muzică — Stil artistic din sec. XVIII provenit din Franța. 4) Ca Țugulea din basmul lui Ispirescu căruia o zmeoaică îi furase vinele de la picioare — Dă-i!... 5) E înfășurat în ață — Canoe! 6) Un împărat din basme — Figură geometrică agățată-n brad. 7) Dispozitiv mobil cu motor. 8) Prefix pentru ureche — Cocoș fără... creastă! 9) Gogoașă... necomestibilă — Stat in Africa. 10), Un drum indirect — Element imprevizibil care-i bine cînd apare!

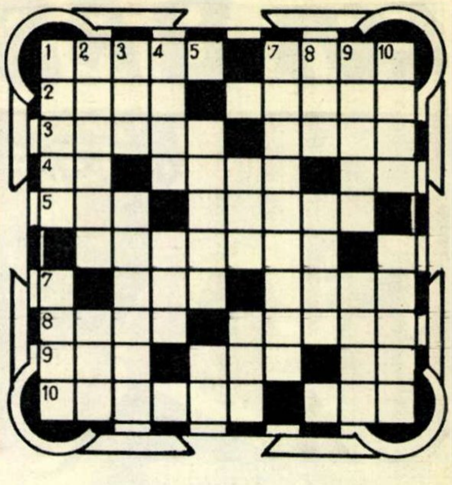

1	2	3	4	5	■	7	8	9	10
2				■					
3					■				
4		■					■		
5			■						■
■								■	
7	■				■				
8				■					
9			■				■		
10						■			

SFINXUL GLUMEȘTE

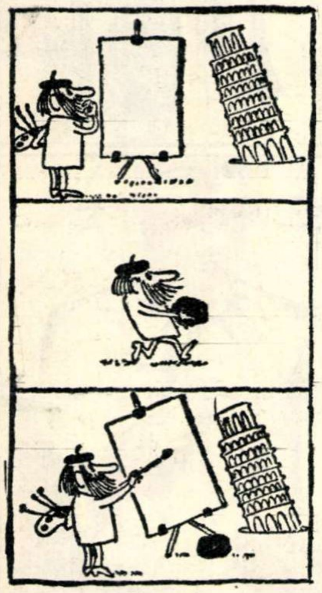

FĂRĂ CUVINTE

Vasile vine acasă și spune:

— Tată, unchiul Costache îți trimite salutări.

— Mă bucur, mulțumesc...

După o clipă, Vasile, iarăși:

— Tată, unchiul Costache îți trimite salutări...

— Mi-ai spus odată!

— Știu, dar el îți trimite o mie de salutări!

*

— Știi să înoți, băiete?

— Stiu. De mult.

— Da' unde -ai învățat?

— În apă.

*

— De ce trebuie să fii tu pe ultimul loc? — se supără mama.

— Dacă toate celelalte locuri sînt ocupate, ce pot face?

SFINXUL COLECȚIONEAZĂ

NOUTĂȚI FILATELICE

De curînd au fost date în circulație 2 emisiuni filatelice de cîte o marcă.

Astfel, cu ocazia proclamării anului 1968, drept anul internațional al drepturilor omului, a fost emisă o marcă în valoare de 1 leu.

Cu ocazia împlinirii a două decenii de existență a O.M.S. a fost emisă o marcă în valoare de 1,60 lei.

Iar cu ocazia celei de XV-a Adunări generale trienale a Consiliului internațional de vînătoare (C.I.C.) — Mamaia 1968, a fost emisă o marcă în valoare de 1,60 lei.

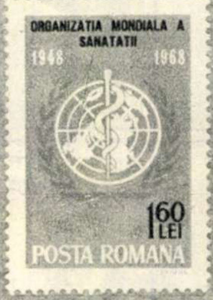

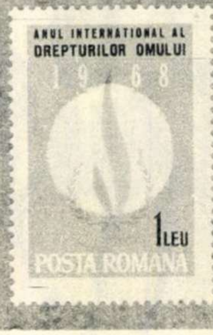

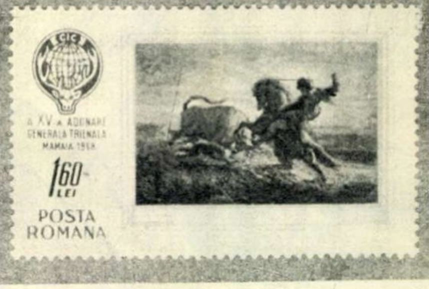

■■

ÎN VACANȚĂ, un prieten nedespărțit: revista « Cutezătorii »!

Oficiile poștale asigură abonaților, la cerere, primirea revistei acolo unde își petrec vacanța.

CRIPTOGRAFIE:
(2, 6, 2, 6)

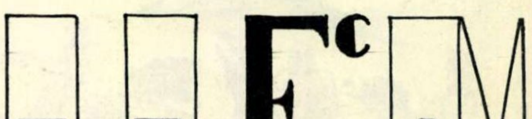

SURPRIZA LUNII IULIE

Un supliment literar de 16 pagini, care vi se oferă GRATUIT de către revista «Luminița» nr. 7!

În paginile suplimentului: **romanul foileton «Aventurile lui Adrian», numeroase povestiri vesele, seriale în imagini și rezultatele concursului «Bilet de vacanță»! Semnează: Octav Pancu-Iași, Mircea Sîntimbreanu, Petre Luscalov, Ion Popescu-Gopo, Eugen Taru și alții.**

Cum vă puteți procura acest supliment? **Simplu: fiecare cumpărător al «Luminiței» nr. 7 îl va primi o dată cu revista, gratuit!**

In paginile obișnuite ale revistei, îi veți reîntîlni pe viteazul căpitan Ioniță Udrea, pe neastîmpăratul Kio și pe curajosul dr. Felix! Dar iată și două personaje noi: Mitică și Ușurelu, angajați într-o călătorie de 20 000 de leghe prin țară! În sfîrșit, un redactor al revistei vă invită, în două pagini bogat ilustrate, într-o călătorie în Italia.

Așadar, «Luminița» nr. 7!

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Bil. municip

Scenariu: DUMITRU M. ION
Desene: MIHAI SÎNZIANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

BOIERII VOIND SĂ-L PIARDĂ PE DOMN CĂZUSERĂ ÎN CURSĂ. UN CAVALER SOSISE CU UN HRISOV DE LA CURTILE REGELUI. ACUM ÎI DUCEA PE CEI TREI BOIERI PLOCON LUI CAROL ROBERT.

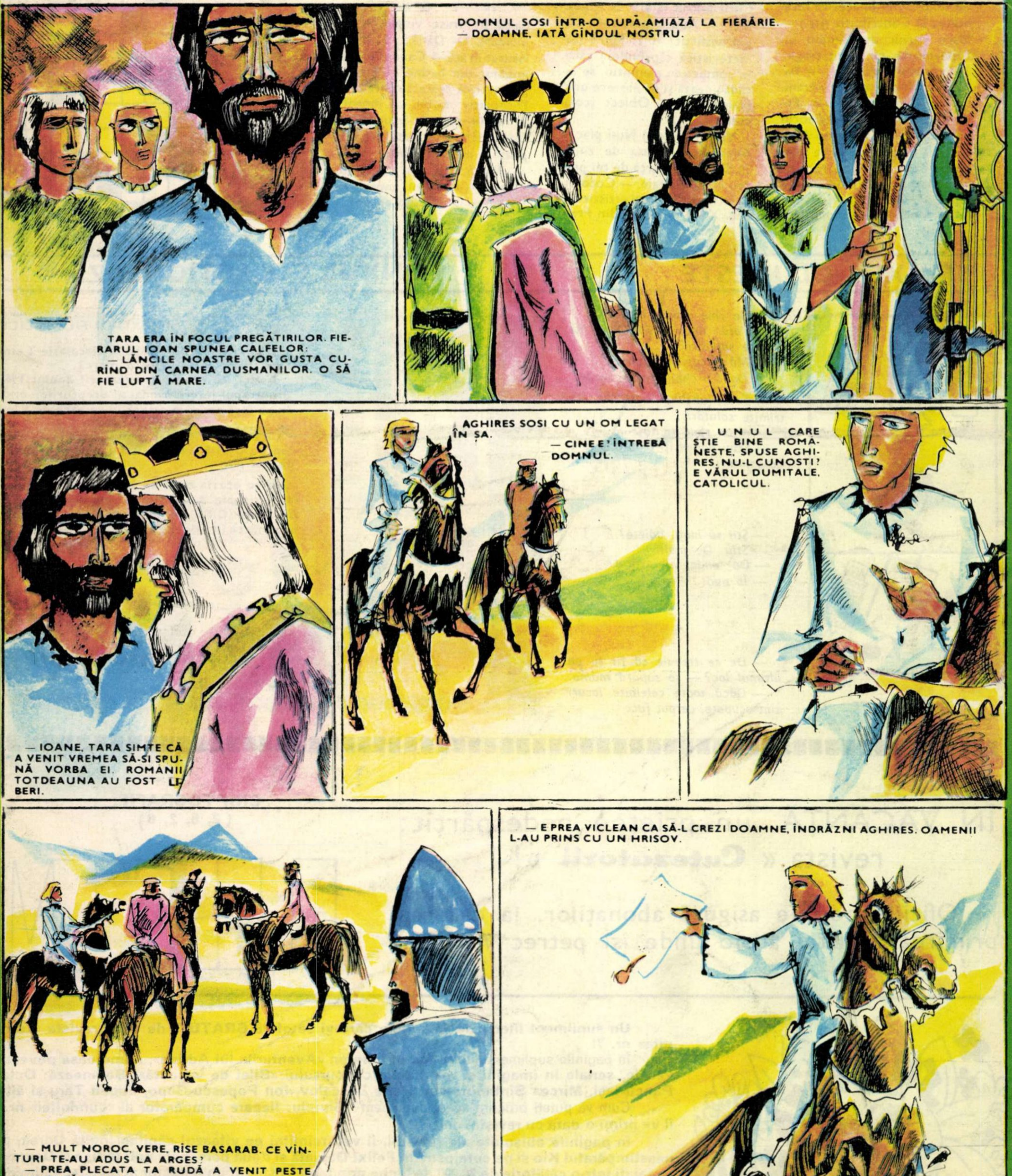
TARA ERA ÎN FOCUL PREGĂTIRILOR. FIERARUL IOAN SPUNEA CALFELOR:
— LĂNCILE NOASTRE VOR GUSTA CURÎND DIN CARNEA DUSMANILOR. O SĂ FIE LUPTĂ MARE.
DOMNUL SOSI ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ LA FIERĂRIE.
— DOAMNE, IATĂ GÎNDUL NOSTRU.
— IOANE, TARA SIMTE CĂ A VENIT VREMEA SĂ-ȘI SPUNĂ VORBA EI. ROMANII TOTDEAUNA AU FOST LIBERI.
AGHIRES SOSI CU UN OM LEGAT ÎN ȘA.
— CINE E? ÎNTREBĂ DOMNUL.
— UNUL CARE ȘTIE BINE ROMÂNEȘTE, SPUSE AGHIRES. NU-L CUNOȘTI? E VĂRUL DUMITALE, CATOLICUL.
— MULT NOROC, VERE, RÎSE BASARAB. CE VÎNTURI TE-AU ADUS LA ARGEȘ?
— PREA PLECATA TA RUDĂ A VENIT PESTE MUNȚI SĂ TE AJUTE.
— E PREA VICLEAN CA SĂ-L CREZI DOAMNE, ÎNDRĂZNI AGHIRES. OAMENII L-AU PRINS CU UN HRISOV.

(Va urma)

PREȚUL 1 leu

Cutezătorii 28 Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Abonamente la oficiile P.T.T.R. și prin factorii poștali. Prezentare artistică: ANCA ARGHIR.